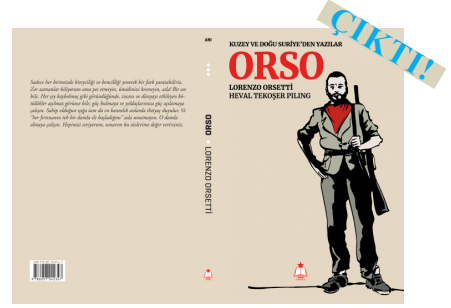

SENTEZ**12-13**

Devrim İçin Ölümsüzleşenlerimizi Anıyoruz!

Devrim mücadelesinde canlarını feda her bir devrimci onların izinden yürüyerek insanlığı sömürsüz bir dünyaya erdirmek isteyen her komünist devrimci için bir yıldızdır.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir 19 Ocak - 1 Şubat 2022

15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 253

www.ozgurgelecek30.net

Fiyatı: 4 TL

YENİ KADIN > 9

Gülstan Doku'nun Annesi Soruyor; "Kızım Nerede?"

Tunceli Adliyesi önünde nöbette olan Gülstan Doku'nun ailesi ve desteğe gelen kadınlarla kısa söyleşiler yaptık. Ses kaydımızı önce Gülstan'ın annesine uzattık.

DENGÊ AZADÎ > 10

Şenyaşar Ailesinin Adalet Talebi Sürüyor!

Şenyaşar ailesi adına Ferit Şenyaşar ile sürdürdükleri mücadeleye dair kısa bir söyleşi yaptık. Şenyaşar, sorularımıza yanıt verirken, kamuoyunda hedeflerine ulaştıklarını ancak adalet sağlanana kadar mücadeleyi sürdüreceklerini vurguladı.

BMG'den Kartal'da Halk Forumu: “Birleşirsek Kazanırız!”

Birleşik Mücadele Güçleri'nin (BMG) uzun süredir çalışmasını sürdürdüğü “Birleşirsek Kazanırız” kampanyası, 2 Ocak günü Kartal'da yapılan coşkulu halk buluşması ile final etkinliği ile taçlandırdı. Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi'nde “**Yolsuzluğa, işsizliğe karşı birleşirsek kazanırız**” şiarıyla yapılan etkinliğe çok sayıda alandan direnişçiler katılarak konuşma yaptı.

Etkinlik, devrim şehitleri adına yapılan saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından BMG adına açılış konuşması gerçekleştirildi. BMG adına konuşan **Sena Şat**, BMG'nin ortaya çıkış sürecine değinerek, “*Birleşik Mücadele Güçleri. Yoksulların, işsizlerin, emekçilerin, kadınların, Kürt halkının, Alevilerin, ezilen, sömürülen tüm kesimlerin insanca bir yaşamı kurma mücadelesinin ihtiyacı olarak doğdu. Bu yüzdendir ki, ezilen, sömürülen her kesimin sesi olmaya çalıştı, çalışıyor*” dedi.

Etkinlikte, ikinci sözü Tutsaklarla Dayanışma İnisiyatifi (TDİ) adına **Hıdır Sabur** söz aldı. Sabur, siyasi tutsaklara uygulanan hak gasplarını hatırlatarak, şöyle konuştu: “*Çezaevlerinde, geçen hafta 8 tutsak cenazesi birden geldi. Biz TDİ olarak önümüze bir kampanya koyduk, hasta tutsaklar serbest bırakılsın, infaz yakmalara son.*” İstanbul KHK Platformu adına **Ömer Faruk Karakaya** ilk ihraç dönemlerinde yalnız kaldıklarını ancak zamanla birçok kesimle temas kurduklarını dile getirerek tüm kesimlerin birleşmesi çağrısı yaptı.

İlk bölümde yapılan serbest kürsüde Galataport işçisi, Sinbo işçisi Dilbent

Türker, Birleşik Gençlik Meclisi (BGM), Barınamıyoruz, CarrefourSa depo işçileri Murat ile Gülbin, SML etiket direnişçisi Seçil Arı, HDP Kadın Koordinasyonu konuşmalar gerçekleştirdi.

Etkinlikte ikinci bölüme forum ile devam edildi. Bu bölümde ilk sözü Urfa Adliyesi önünde direnen Şenyaşar ailesi adına **Ferit Şenyaşar** aldı. Şenyaşar'ın konuşması için kürsüye çıkması ile kitle ayağa kalkarak onu alkış ve sloganlarla karşıladı. Şenyaşar'ın konuşması sık sık “**Faşizme karşı omuz omuza**” sloganıyla ile kesildi. Şenyaşar, verdikleri adalet mücadelesinin sadece kendileri için olmadığını söyleyerek şöyle devam etti: “*Bu mücadelemiz haksızlığa karşı bir mücadeledir. Bu mücadele dini kullanarak halkı sömürenlere karşı bir mücadeledir. Bizim mücadelemiz halka kuru ekmeği heba görüp 5 yerden maaş alan yetkililere karşıdır.*”

Şenyaşar'ın ardından HDP İzmir Milletvekili **Murat Çepni** konuşmasını gerçekleştirdi. Çepni, BMG'nin önemli bir ihtiyacın ürünü olarak açığa çıktığını vurguladı. Ardından DBP PM üyesi **Mustafa Mesut Tekik** bir konuşma yaptı. Tekik, “*Birleşik Mücadele Güçleri bileşeni ve Kürt halkı olarak; Denizlerin, Mahirlerin, İbrahim Kaypakayaların mücadeleleri ile Mazlumların, Hakilerin, Sakinelerin özgürlük mücadelesini birleştirerek, direnişi büyüteceğiz ve mutlaka kazanacağız*” dedi.

Forum, Mezopotamya Kültür Merkezi (MKM) ve Grup Vardiya'nın müzik dinletisinin ardından son buldu.

“Orso Kuzey-Doğu Suriye'den Yazılar” Çıkıyor

Nisan Yayımcılık tarafından çevirisi yapılarak yayıma hazırlanan “**Orso Kuzey-Doğu Suriye'den Yazılar Lorenzo Orsetti-Heval Tekoşer Piling**” başlıklı kitap okuyucularıyla buluşmaya hazırlanıyor. Eser, Rojava'da IŞİD barbarlığına karşı mücadele derken ölümsüzleşen Lorenzo Orsetti'nin (Orso) günlüklerinden oluşuyor.

Nisan Yayımcılık tarafından kitaba ilişkin hazırlanan önsözde şu bilgilere yer verildi:

“IŞİD vb. cihatçı çetelerin bu zulmüne karşı ortaya konulan direniş, dünyanın dört bir yanında yankılandı. Türkiye ve T. Kürdistanı'ndan, komünistler, devrimciler, yerkürenin dört bir yanından sosyalist, anarşist devrimciler IŞİD barbarlığına karşı özgürlük, adalet ve demokratik bir yaşamı, Rojava Devrimi'ni savunmak için bölgeye akın etti.

Elinizdeki kitap, bu halk kahramanlarından birinin, “İdeallerime şimdiye kadar bulduğum en yakın şeydi ve katılmaktan büyük bir zevk ve onur duyuyorum” diyerek yola düşen, Lorenzo Orsetti (Tekoşer Piling)'nin tuttuğu notlar ve günlüklerini içeriyor. Bir anarşist devrimci olarak Lorenzo, eşit, özgür bir dünya düşleyenlerin bunu gerçek kılmak için nasıl bir tutum takınması gerektiğini yaşamıyla ortaya koyuyor.

Lorenzo'nun günlükleri, bir insan, bir anarşist ve bir devrimci olarak neler yaşadığını, ne için mücadele ettiğini son derece mütevazı bir şekilde okuyucuya aktarıyor.

Orso, ideolojik ve politik açıdan farklı kulvarlarda olan devrimcilerin, IŞİD barbarlığına karşı cephede, nasıl omuz omuza mücadele edebildiklerini yoldaşlaştıklarını da çarpıcı bir şekilde bize sunuyor.”

Taksim'deki Enes Kara Eylemine Polis Saldırdı

Birleşik Gençlik Meclisleri (BGM) tarafından yapılan çağrı ile Fırat Üniversitesi öğrencisi Enes Kara'nın intihara sürüklenmesini protesto etmek için Beyoğlu Tünel Meydanı'nda toplanmak isteyenlere polis saldırısı sonucu birçok kişi darp edilerek gözaltına alındı.

Taksim'de 14 Ocak günü “**Bu düzenle geleceğimiz yok, biz yaşayacağız**” diyerek eylem yapmak isteyen gençlik örgütlerinin çağrısı Kaymakamlık tarafından yasaklandı.

Polisin engellemesi nedeniyle İstiklal Caddesi'nde bulunan Makine Mühendisleri Odası önünde biraraya gelen öğrenci-

ler, buradan İstiklal Caddesi'ne yürüyerek Kara'nın ölümünü protesto etmeye çalıştı.

Yürüyüş yapan öğrencilere saldıran polis aralarında YDG okurlarının da olduğu çok sayıda kişiyi gözaltına aldı. Polisler, gazetecilere de saldırarak eylemin ve saldırının görüntülenmesini engellemek istedi.

Yasaklanmasına rağmen ara sokaklarda bir araya gelen gençlik örgütleri, şunları söyledi: “*Enes'in intiharı, cinayettir! Bu düzeni değiştirmek ve özgür bir geleceği kazanmak için gençliği mücadele etmeye çağırıyoruz.*”

Ocak Ayı | “Toprağa Düşen Devrimci Komünistleri Anıyoruz!”

Partizan ve Sınıf Teorisi tarafından 23 Ocak günü Innsbruck'ta düzenlenecek anma için çağrıda bulundu.

Partizan ve Sınıf Teorisi tarafından yapılan ortak çağrıda, “*Mücadele tarihinde yığınlarca devrimci ve komünistler özgürlük ve sınıfsız bir toplum mücadelesinde toprağa düştüler. Ocak ayı pek çok devrimci, yurtsever ve komünistlerin yıldızlara uğurlandıkları aydır. Bizler sınıf teorisi ve Partizan olarak toprağa düşen devrimci komünistlerin ölümsüz anısı için ortak*

anma etkinliği gerçekleştiriyoruz. Sizleri değerli dostlarımızı, ilerici demokratları anma etkinliğimize katılmaya çağırıyoruz.”

Etkinlik için ayrıntılar şu şekilde paylaşıldı;

Tarih: 23 Ocak Pazar

Saat: 13.00

Adres: ADHF Derneği (Dreiheiligen str 9, 6020 Innsbruck)

Partizan-Sınıf Teorisi

2021 yılını geride bıraktık. Yeni bir mücadele yılına girerken gerek dünyada ve gerekse de ülkemizde başta sınıfsal çelişkiler olmak üzere bir dizi çelişkinin giderek keskinleşmesi 2022 yılının sınıf mücadeleleri açısından hareketli geçeceğini göstermektedir. Küçük bir örnek olması açısından MESS grup sözleşmesinde sefalet zammını kabul etmeyen ve iş bırakan Birleşik Metal-İş üyesi Çimsataş işçilerinden 25'i, SMS'le işten çıkarılınca direnişe geçtiler. Yeni yılda bu türden örneklerin artacağı öngörülebilir.

Esasen 2021 yılı dünya çapında bir önceki yıldan kapitalist sistemin ekonomik, siyasi ve ekolojik bir dizi krizi ve çelişisini devralmıştı. Bu çelişkilere bir Covid-19 pandemisi eklenince var olan kriz daha derinleşmişti. 2022 yılı pandeminin yeni varyantlarıyla birlikte sürdüğü müddetçe krizin derinleşmeye devam edeceği, buna karşı işçi sınıfının ve ezilen halkların itiraz ve mücadelelerinin yükseleceği bir yıl olmaya aday görünüyor.

Emperyalist kapitalist sistem, küresel ısınma ve iklim krizinin derinleştiği koşullarda, (Copernicus verilerine göre 2021; 2015 ve 2018'den az farkla daha sıcaktı ve son yedi yıl birlikte ele alındığında, açık bir farkla kaydedilen en sıcak yedi yıl olarak kayıtlara geçti-10 Ocak) ekonomik krizin sürmesi, kapitalist uygarlığı giderek bir "sürdüremez"lik içine sokmaktadır. Bu durum geniş kitlelerde hakim sınıflara ve özellikle de onları temsil eden "politikacı"lara yönelik tepki ve öfke duymasına yol açmaktadır. Yeni yılın ilk günlerinde Kazakistan'da yaşanan halk isyanı önümüzdeki günlerde yaşanacak gelişmelerin işareti gibidir.

Küresel ısınma ve iklim krizi nedeniyle dünya yok oluşa doğru hızlıca ilerlerken, bunun birinci derecede sorumluları olan emperyalist kapitalistler arasındaki çelişkilerinde keskinleşmeye devam ettiğine tanık olduk. Geride bıraktığımız yıl ABD emperyalizminin başını çektiği AB emperyalistleriyle Rusya emperyalistleri arasında merkezinde Ukrayna olan çelişki derinleşti. Bu çelişkinin önümüzdeki süreçte de gündemi belirleyeceğini öngörebiliriz.

Emperyalistler arasındaki bir diğer keskinleşen çelişki ABD emperyalizmiyle Çin sosyal emperyalizmi arasındaki çelişki oldu. Çin ile ABD emperyalistleri arasındaki rekabet özellikle

Yeni Bir Mücadele Yılına Girerken ÖLÜMSÜZLERİMİZLE YÜRÜYÖRÜZ!

teknoloji alanında, uzay ve havacılık, yapay zekâ, kuantum bilgisayar, sanal gerçeklik, "derin taklit" (deep fake) teknolojisi, silahlanma alanlarında daha da sertleşti. Önümüzdeki yıllarda bu çelişkinin dünyanın gündemini belirleyeceği anlaşılmaktadır.

Emperyalist kapitalistlerin kendi aralarında çelişkiler keskinleşirken proletaryanın ve ezilen halk kitlelerinin kendilerine yönelik isyanlarından da korkmaktadırlar. Bunun için kendilerince önlemler geliştirmektedirler. Covid-19 pandemisini gerekçe göstererek çeşitli yasaklar devreye sokmakta, halk kitleleri üzerindeki denetimlerini artırmaktadırlar. Sadece bu da değil teknolojiye gelişmeleri kitle denetim ve gözetleme araçlarının geliştirilmesi için kullanılmaktadırlar.

Beş milyonun üzerinde insanın ölümüne neden olan Covid-19'a karşı geliştirilen aşılardan patent hakkının kamuya açılmaması ve özellikle ezilen yoksul halkların aşılınmaması ("aşı emperya-

lizmi") beraberinde yeni varyantların ortaya çıkmasına neden olmaktadır. Bu ise pandeminin can almasına devam etmesine yol açmaktadır. Kısaca emperyalist kapitalist uygarlık can almaya, sömürü ve talana son hızla devam etmektedir.

Çökme rejimi çökmeye devam ediyor!

Geride bıraktığımız yıl TC'nin tam bir çökme rejimi olduğunu gösteren örneklerle tanık olduk. Bu örnekler çökme kelimesinin iki anlamıyla yaşandı. Birincisi; AKP-MHP faşist iktidarı giderek sıkıştı. Yaşanan ekonomik kriz beraberinde faşist ittifakı çökme aşamasına getirdi. Sistemin çökme aşamasına gelmesi muhalif hakim sınıf kılığını de harekete geçirdi ve rejimin yeniden restorasyonu için harekete geçmesine neden oldu. Erken seçim çağrısı yapıldı.

"Çökme rejimi"nin en iyi görüldüğü pratiklerden biri de, faşist iktidarın faiz indirimiyle döviz kurunu yükseltmesi

ardından ise hazine garantisi vermesiyle döviz kurlarını sabitlemesiyle yaşandı. Kısacası devlet kendi vatandaşını dolandırdı. Büyük bir vurgun yaşandı. Üstelik bu çökme işini göstere göstere yaptılar.

Hazine ve Maliye Bakanı Nureddin Nebati: "15 liradan, 16 liradan, 17 liradan dolar alanlar büyük finansörler değil. Büyük finansörler, bu işin bir şekilde döneceğini bilir. Ama çarpılan kim oldu? Küçük yatırımcılar." (24 Aralık) Halkı soyan ve soyduyuyla kalmayıp, bununla övünen halk düşmanlarıyla karşı karşıyayız. Rejim ekonomik spekülasyonla alt-orta sınıfların birikimlerine vurgun yaparak onlara yüksek kurdan döviz satmış, yüksek enflasyon ve ağır vergiler altında ezilen halka karşı son bir vurgunla çökme ekonomisini sürdürmektedir.

Faşizm yeni yıla girerken başta elektrik olmak üzere temel ihtiyaçlara astronomik zamlar yapmıştır. Hemen hemen her şey zamlanmış durumdadır. Sistemin resmi kurumu TÜİK bile Aralık enflasyonu % 13.58, 2021 enflasyonunu %

36.08 olarak açıklamak zorunda kalmıştır. Enflasyon Araştırma Grubu, enflasyon rakamlarını Aralık ayı için % 19.35, 2021 yılı için % 82.81 olarak gerçekleştirdiğini açıklamış durumdadır.

Yoksulluk sınırı Aralık'ta 13.072.51 TL, açlık sınırı Aralık'ta 4.013.26, TL olarak açıklanmıştır. (Türk-İş) Sistemin destekçilerinden sarı sendika Türk-İş'in açıklaması bile açlık sınırının alayı vallaayla açıklanan yeni asgari ücrete yaklaştığını göstermektedir. 8.5 milyon işsiz, 12 milyon yoksulun olduğu, 6.6 milyon kişinin devlet yardımıyla yaşadığı, çalışanların yarısının asgari ücretli olduğu koşullarda, % 50 enflasyonla işçi ve emekçilere tam bir yıkım dayatılmış durumdadır.

Bu koşullar altında faşizm kendisine karşı gelişecek olası halk hareketinden korkmakta ve burjuva muhalefet üzerinden açık açık halkı tehdit etmektedir. AKP Başkanı R.T.Erdoğan: *"Utanmadan sıkılmadan sokaklara döküleceklermiş. 15 Temmuz'da sokağa dökülenlere bu millet nasıl dersini verdiyse, siz de aynı dersi evellallah alırsınız. Bizler Cumhuriyet İttifakı olarak hepimizi önümüze katarız ve gideceğiniz yere kadar kovularız"* açıklamasında bulunmaktadır. (4 Ocak)

"Çökme rejimi"nin ortağı faşist MHP'nin lideri Devlet Bahçeli ise partisinin grup toplantısında yaptığı açıklamada, Kazakistan'daki halk isyanının FETÖ tarafından kışkırtıldığını, yarın burada da aynı şeylerin olabileceğini belirterek, yeni bir terörle mücadele konseptinin oluşturulması çağrısında bulunmaktadır. (11 Ocak)

Çökme rejiminin bu saldırganlığı karşısında burjuva muhalefeti ise tam bir teslimiyet içindedir. CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu, R.T.Erdoğan'ın tehditlerine: *"Zorlayacak, baskı kura-cak, sokağa çıkmayacağız. Bizim kitabımızda sokağa çıkmak yok"* diye yanıt vermektedir. (5 Ocak)

Burjuva muhalefetin bu teslimiyetinde asıl neden sokak muhalefetinin kontrolden çıkma tehlikesidir. Hakim sınıflar yaşanan ekonomik ve siyasi krizin farkındadırlar. Bu krizin olası bir halk ayaklanmasına dönüşmemesi, yeni bir Gezi'yi tetiklememesi için deyim yerindeyse yağurdu üfleyerek yemektedirler.

Krizin kontrolden çıkması için olabildiğine bir yumuşak geçişten yanadırlar. Sokağa değil seçime işaret etmektedirler. Öte yandan burjuva muhalefetin lideri K.Kılıçdaroğlu'nun bu sözleri aynı zamanda CHP'nin liderlik ettiği "Millet İttifakı"nın hasbelkader iktidarı ele alıp çökme rejiminin restorasyonuna giriştikten sonra toplumsal muhalefeti, devrimci ve komünistleri neyin beklediğinin de itirafıdır. "Geliyor gelmekte olan" diyerek gelecek olan gideni aratacaktır.

Halka yönelik saldırılar artacaktır Türkiye ekonomisinin içinde bulunduğu durum, ABD Merkez Bankası'nın faiz artırma kararıyla birlikte daha da kötüleşecektir. Halihazırda var olan tablonun daha da kötüleşeceği açıktır. Türkiye halkına dayatılan bu ağır yoksulluk ve açlık tehlikesi beraberinde burjuva muhalefet için bir fırsat olarak görülmekte ve yaşanan ekonomik krizle birlikte çökme rejiminin seçimle gideceği propagandası yapılmaktadır.

Burjuva muhalefetin bu tavrı örneğin bir cemaat yurdunda intihara zorlanan üniversite öğrencisi karşısında da kendini göstermektedir. Ülkede gençler geleceksizlikten intihara sürüklenirken yapılan tek şey tarikat ve cemaat yurtlarının kapatılması ve devlet yurtlarının açılması gerektiği propagandasıdır. Tarikat ve cemaat yurtları AKP-MHP ikti-

darından önce de vardı. Hatta CHP iktidar olduğu dönemlerde de vardı. Burada amaç gençlerin geleceğinin çalınmasıyla hesaplaşma değil, tam aksine gençlerin tarikat ve cemaat yurtlarında değil devlet yurtlarında kontrol altına alınmasıdır.

Tarikat ve cemaatlerin gençleri ölümüne sürüklediği ne kadar gerçekse, asıl olarak sistemin ve onun yürütücüsü TC faşizminin gençleri intiharın eşiğine getirdiği de bir o kadar gerçektir. Diğer bir ifadeyle TC devleti ideolojisiyle, uygulamalarıyla, politikalarıyla büyük bir "tarikat" örgütlenmesi değil midir? Bu faşist devlet aygıtı her türlü uygulamayla gençleri büyük bir cendere içinde tutmakta, geleceksizleştirmektedir. Bu nedenle doğru olan tutum düzenin toptan yıkılması için mücadele etmektir.

Çökme rejiminin işçi sınıfı ve emekçi halk için tam bir yaşamsal tehlike oluşturduğu, sadece açlık ve yoksulluk dayatmasıyla değil örneğin Covid-19 pandemisi karşısındaki tutumuyla da anlaşılabilir. Salgının başından itibaren gerçekleri halktan gizleyen iktidar gelenin aşamada sahte aşı üretmiş durumdadır. Rejim sahipleri bununla kalmayıp TTB'nin bütün uyarılarına rağmen yeni bir genelgeyle aşı olmayanların kalabalık etkinliklere katılım, yolculuk vb. için yaptırımları gereken PCR test zorunluluğu kaldırmış durumdadır. Salgına karşı tüm sorumluluğu halka yıkan devlet,

salgınla mücadeledeki en önemli halkalardan birisini daha ortadan kaldırmış durumdadır. Tam bir halk düşmanı politika izlenmektedir. Faşist D.Bahçeli'nin Tabipler Birliği'nin kapatılması önerisi nedensiz değildir.

Çökme rejiminin çöküşü hızlandıkça, "beka sorunu" daha fazla dillendirilecek, halka yönelik faşist saldırganlıkta artış yaşanacaktır. Bu saldırılar karşısında örgütlenmekten, "birleşirsek kazanırız" deyip mücadele etmekten başka çıkış yolumuz bulunmamaktadır.

Devrim mücadelesinde

ölümsüzleşenlerimizi anıyoruz!

Bu mücadele için temel dayanağımız, örnek alacağımız devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşenlerimiz olmalıdır. Daha iyi bir dünya için sadece emeklerini değil kanlarını ve canlarını verenler aynı zamanda insanlığın geleceği kurma iradesinin de somut birer örneklerini oluştururlar. Dünya çapında emperyalist kapitalist sistemin, işçi sınıfına ve ezilen halklara reva gördüğü sömürü, açlık ve yoksulluk karşısında direnirken toprağa düşenler aynı zamanda geleceğin kazanılmasının da garantisidirler.

Aynı şekilde Türk ve Kürt uluslarından, çeşitli milliyet ve inançlardan Türkiye halkının daha iyi bir gelecek uğruna, demokratik halk devrimi ve sosyalist devrim uğruna toprağa düşenleri, yeni demokratik Türkiye'nin gerçekleştireceğinin somut birer şahididirler.

Devrim ve komünizm mücadelesinde toprağa düşenler aynı zamanda faşist saldırganlık karşısında işi sınıfının ve ezilen halkın direnişinin somut birer örnekleridirler.

Devrim için ölümsüzleşenlerimiz işçi sınıfına ve emekçi halka dayatılan sömürü, açlık, yoksulluk, zulüm ve ölümü asla ve asla kabul etmeyeceğimizin göstergesidirler.

Başta Ocak ayının son haftası olmak üzere, önümüzdeki mücadele günlerinde onlar her zaman yanı başımızda olmaya devam edecekler bize yol göstermeyi sürdüreceklerdir. Anıları ve mücadele pratikleri yaşıyor ve yaşamaya devam edecektir. Onları selamlayalım, onurlandıralım.

Bu Bütçe Halkın Değil, Sermayenindir!

TBMM’de Tarım ve Orman Bakanlığı’nın 2022 yılı bütçe görüşmeleri esnasında Bekir Pakdemirli geçirdiğimiz aylarda Meclis kürsüsünden dile getirdiği “Türkiye’de çiftler hallerinden memnun, zarar ettim diyen çiftçi yok...” iddasını bir kez daha tekrarlamasından sonra çiftçilerle, köylülerle dalga geçer gibi “20 yıl önce çiftçiler tefecinin elindeydi, onları tefecinin elinden biz kurtardık” deme pervasızlığını gösterdi.

Bugün köylerde tarımsal üretim faaliyetini zor bela da olsa sürdürmeye çalışan küçük üretici Ziraat Bankası’na, özel bankalara, Tarım Kredi Kooperatiflerine olan borçların ödeyememektedir.

Köylüler borçlarını ödeyemedikleri için banka ve tarım kredi kooperatifinin haciz kısıkcındalar, çiftçi tefecilerden kaçarken daha büyük tefeci olan bankaların eline dönmek zorunda kalıyor.

Tarım ve Orman Bakanı’nın “çiftçileri tefecinin elinden biz kurtardık” dediği günlerde Uşaklı bir çiftçi, Tarım Kredi Kooperatifi’ne olan borcunu ödeyemediğinden hapse atılmıştı. Bu duruma tepki gösteren Hatice Kaya’nın şu sözleri gerçek tefecinin kim olduğunu gösterir niteliktedir: “Ben üç çocuk annesi bir çiftçiyim. Siz hani faize karşıydınız? Ben bu traktörü ziraat bankasından aldım. Tarım Kredi Kooperatifinden gübre, mazot ve tohum aldık. Tarlaya fasülye ektik. Mahsülü don vurdu, mahsül para etmedi. Tarım kredi ödeyemediğimiz borca % 71 faiz uygulandı. Şimdi 5 yılda borcunu ödediğim traktörü tarım kredi elimden aldı. Tarım Kredi % 71 faiz uyguluyor haberiniz var mı? Haberiniz yoksa haberiniz olsun! Bugün Tarım Kredi Kooperatifine 118 bin çiftçinin yüksek faaize maruz bırakılıp avukavplarının kısılcına alındı haberiniz var mı?” (Sözcü 09.12.2021)

Çiftçi bir tefeciden başka bir tefecinin eline düşmüştür

2021 yılından 2022’ye girildiğinde Türkiye’de köylük bölgelerde büyük yıkım diye bileceğimiz sorunlar yaşanmış, küçük üretici girdi maliyeti yükü altında nefes almakta bile zorlanmıştır. 2021 yılında da önceki yıllarda olduğu gibi çiftçilerin yaşadığı tüm sorunların kaynağı, AKP iktidarının IMF, DB, DTÖ ve AB programları doğrultusunda uygulamış olduğu neo-liberal serbest piyasa tarım politikasıdır.

Bugün tarımsal alanda yaşanan sorunlarla ilgili ne söylersek söyleyelim, hep aynı noktaya, iktidarın uygulamakta olduğu (küresel ölçekte faaliyet gösteren büyük endüstriyel sanayi tarım tekellerinin) politikalarına geliyoruz. Küçük aile işletmelerinin tasfiye edilerek tarım sanayi şirketlerinin yedek iş gücü haline getirilmeye çalışılması yaşanmaktadır. Bunun da en bildik yöntemi girdi maliyetinin yükseltilerek üreticinin borçlandırılmasıdır.

AKP’nin köylüleri borçlandırma politikasına yakından baktığımızda bunun belli ölçüde başarılı olduğunu görüyoruz. AKP, emperyalist devletlerin yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin finansal bağımlılığını derinleştirerek bağımlılık ilişkisini perçinlenmeyi artırmak için uyguladığı politikanın örneğini yerel ölçekte Türkiye tarımsal alanında bir başarıyla uygulayıcısıdır. AKP’nin hükümete geldiği 2002 yılında çiftçilerin bankalara borcu 2.4 milyar iken 2021’de borç miktarı 70 kattan fazla artmıştır. “Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumu’nun verilerine göre tarım kesiminin bankalara olan borcu yılın ilk 10 aylık döneminde 28.5 milyar lira artarak 156.2 milyar liraya yükseldi. Bu borcun 116.9 milyar liralık kısmı kamu bankalarına, 39.3 milyar liralık kısmı ise özel bankalara. Borcun 4.4 milyarı ise takipte.” (07.12.2021, BirGün Gazetesi)

Köylünün borcu sadece bankalara değil!

Küçük üretici bankaların yanı sıra tarım kredi kooperatiflerinden, tüccardan, tefeciden, zirai bayiden yerel eşrafa, eş dostlarına kadar değişik kesime borçludur. Bankaların resmi verileri köylünün tarım kredisi kapsamında aldığı borçtur.

Köylünün bankalara tarım kredisi dışında da borcu bulunur. Bunlarla birlikte toplam borcu 200 milyar liranın üzerinde olduğu hesap ediliyor. Var olan veriler üzerinden şunu söyleyebiliriz ki, çiftçi 20 yıl önce nasıl tefecinin eline hükümetler tarafından terk edilmişse bugün de aynı şey söz konusudur. Tek fark girdi maliyetinin 20 yıl öncesine oranla çok fazla artması ve kredi borcunun 70 kat civarında artmış olmasıdır. Bunun nedeni de AKP iktidarının 20 yıl boyunca uyguladığı tarım politikasının küçük üreticiyi getirdiği yerdir.

Tarım ve Orman Bakanlığı’nın 2022 yılı bütçe görüşmelerinde “zarar eden çiftçi yok” diyen bakan, farkında olmadan bir gerçeği de itiraf ederek çiftçileri 2021 yılında nasıl zarara uğrattıklarını açıklamış oldu. Bakan Bekir Pakdemirli, meclis kürsüsünden çiftçinin tarımsal maliyetini açıklarken elinde tuttuğu tabloda 2021 yılında bir kilo arpanın maliyetinin 1 lira 85 kuruş olduğu yazılıydı.

Bu da bakanın piyasa koşullarına yabancılığı, ürün maliyeti hesabı yapabiliyor olduğunu gösteriyor. Tarım Bakanlığı bir kilo arpanın maliyetinin 1 lira 85 kuruş olduğunu bilmesine rağmen Toprak Mahsulleri Ofisi aracılığıyla köylüden arpanın kilosunu 1 lira 75 kuruştan alması Bakanlığın açık bir şekilde köylüleri, çiftçileri zarara uğratmak için hareket ettiğini gösteriyor.

Çiftçiden arpayı ederinin altınla fiyatla alan TMO, Kasım 2020’de arpanın tonunu 3.180 liradan ithal etmiştir. Yerli üretici, siyasi iktidar eliyle zarara uğratılırken çokuluslu tarım sanayi tekelleri kasalarına yüksek miktarda para hortumlamıştır.

Tarım Bakanlığı TMO aracılığıyla ithal ettiği üreticilerde sadece yerli üreticilerden arpayı maliyetinin altında veya maliyetinin ancak karşılayabilecek fiyatlarla satın almamış, birçok üründe benzer bir şekilde hareket ederek küçük üreticiyi zarara uğratmıştır.

TMO, buğdayı yerli üreticiden 2250 liradan alırken ithalatına ödemiştir. Mısırı üreticiden 2.100 liradan almış, ithalatına 2.945 lira ödemiştir. Ayçiçeği üreticilerinden 5.100 liradan alınırken ithalatına 7.600 lira ödemiştir... Liste bu şekilde uzayıp gidiyor. Siyasi iktidar tarafından uygulanan küçük aile işletmecilerinin zarara uğratılarak tasfiye edilmesi Türkiye’de tarım alanının bir bütün olarak endüstriyel sanayi tarımına yani büyük emperyalist tarım tekellerine ve komprador tarım şirketlerine terk edilmesi için çiftçiler, köylüler bankalarca tarım krediyi, tefecilere yüksek faizle borçlandırılıyor.

Bütçe köylüyü haciz kısılcına alanların bütçesidir!

Üretimin maliyetinin artması bankalara borç miktarında yükseltilmesiyle sonuçlanıyor. 2021’in 10 aylık döneminde çiftçilerin banka kredi borcunun 28.5

milyar lira artmış olması, yaşanan ağır tabloyu açıklar niteliktedir. Burada dikkat çeken önemli bir nokta ise bankalara artan borç miktarı oranında Tarım Bakanlığı’nın çiftçilere vermesi gereken ama verilmeyen tarımsal destek ödeme miktarının neredeyse aynı olmasıdır. 2006 yılında çıkartılmış olan tarım kanunu uyarınca hükümet gayri safi milli hasılanın en az % 1’ini köylüye tarımsal destek olarak vermesi yasal zorunluluktur. Fakat AKP iktidarı, ilgili yasanın bu maddesini hiçbir zaman uygulamadı ve köylüye vermesi gerekenin altında destekte bulundu.

Dünyada ve Türkiye’de küresel iklim krizinin neden olduğu ekosistemdeki değişim, ekstrem doğa olaylarının da daha sık tekrarlanmasına yol açmıştır. Bu nedenle 2021 yılı küçük aile işletmeleri için her açıdan zor geçen bir yıl olmuştur. Yaşanan orman yangınları, tarımsal kuraklık, aşırı yağışların neden olduğu sel taşkınları vb. köylüler için üretim maliyetini artıran şeyler olmuştur. 2021 yılı bitti ama köylüler henüz kuraklığın neden olduğu rekolte ve verim kaybı için Tarım Bakanlığı’nın vermesi gereken “kuraklık destek ödeneğini” alamamışlardır. Hoş alsalar da verilecek olan miktar dekara 60-70 liradır ve yaraya merhem olacak bir miktar değildir. Özcesi küçük üretici sadece AKP iktidarının uygulayıcısı olduğu neo-liberal tarım politikasıyla değil emperyalist komprador rejimin dünya genelinde neden olduğu ekolojik krizle de mücadele ederek ayakta kalmaya çalışıyor. Bir yanda rejimin doğrudan (ekonomik) saldırısı, diğer yandan neden olduğu dolaylı (ekolojik) saldırı...

Tüm bunlar üretim girdi maliyetini artıran şeyler olduğundan küçük üretici tarımsal faaliyetlerinin devam ettirebilmek için kamudan destek görmediklerinde borçlanmak zorunda kalıyor. AKP iktidarı ülkeyi bankalardan, tarım krediden, tüccar ve tefecilerden borçlanmadan tarım yapılamaz hale getirmiştir. Bu, küçük aile işletmelerinin tasfiyesi yerine tarım sanayi şirketlerinin idame edilmesi için siyasi iktidar tarafında uygulanan politikadır. Mecliste görüşülen Tarım Bakanlığı bütçesi işçinin, köylünün, emekçinin bütçesi değildir. Halkın bütçesi değildir. Bütçe komprador burjuvazinin, tüccarın, tefecinin, köylüyü haciz kısılcına alanların bütçesidir.

YORUM | MESS ile Sefalet Sözleşmesi ve ÇİMSATAŞ Direnişi

130 bin işçiyi ilgilendiren MESS grup sözleşmesinde işçilerin taslağın yenilenmesi talebine kulak tıkayan Türk Metal, Birleşik Metal-İş ve Özçelik-İş, aynı sözleşmeyi beraber imzaladı. Daha önce patronların yüzde 1000 kâr ettiğini açıklayan sendikacılar, resmi enflasyonun bile altına imza attı. İlk 6 ay yüzde 27, yıllık yüzde 65 zam alındığı iddia edildi ancak çoğu işçi ilk 6 ay yüzde 27 zam alamadı. Yıllık zam oranı ise gerçekte yüzde 46 oldu.

Türk Metal, Birleşik Metal-İş ve Özçelik-İş ile MESS arasında 10 Aralık günü başlayan görüşmeler 12 Aralık'ta sabaha karşı sonuçlandı. Türk Metal, Birleşik Metal-İş ve Özçelik-İş tarafından yapılan ortak açıklamada “Birinci 6 ay herkesin saat ücretlerine yüzde 10 artı 3 lira 70 kuruş seyyanen zam alınmıştır. Bunun MESS ortalamasındaki karşılığı yüzde 27.44’tür. İkinci 6 ay herkesin saat ücretlerine yüzde 30 oranında zam yapılacaktır. Enflasyonun bu oranın üzerinde gerçekleşmesi durumunda, enflasyon oranı geçerli olacaktır. Sözleşmenin üçüncü ve dördüncü 6 aylarında ise enflasyon oranında artış yapılacaktır” denildi.

Sosyal haklarda ise ilk yıl yüzde 35, ikinci yıl enflasyon oranında artış yapılacağı duyuruldu. Açıklamada, herkese ocak ayında 400 liralık erzak çeki verileceği de ifade edildi.

İmzalanan TİS’in ardından Türk Metal Başkanı Pevrul Kavlak sosyal medya hesabından “Yine tarih yazdık” paylaşımını yaparken, Birleşik Metal-İş ise kendi sitesinden “önemli kazanımlar elde” ettik açıklamasını yaptı. Ancak TİS’in yukarıda detaylarıyla yazılan sonuçlara bakılacak olursa ne bir tarih yazıldı ne de metal işçisi için önemli kazanımlar elde edildi. MESS ile yürütülen TİS süreci de dâhil olmak üzere tüm TİS süreçlerinde benzer senaryolar işletilerek işçi sınıfı için herhangi bir kazanımın olmadığı bir sürecin daha üstü böylelikle kapatılmış oldu.

Görüşmelerin “tıkandığı” süreçlerde yine o üstten konuşmalar gerçekleştirildi. Türk Metal Başkanı Pevrul Kavlak, Türk-İş’in klasik “meydanları dar ederiz, grev yaparız” konuşmalarını da yine bu süreçlerde sakınmadan kullandı. Ki böyle yapılmayacağı ve MESS patronlarına “eyvallah” çekeceği, sendikayı tanıyan hemen herkes için biliniyordu. Kavlak, 8 Ocak günü Bursa’da yaptığı konuşma-

sında MESS’i TİS masasına çağırırken şunları söylemişti; “Çünkü o masadan bir daha kalkarsak, vallahi de billahi de bu sefer o yüzbinleri Bursa’da toplarız. O da yetmezse İzmir’de toplarız. Tüm Türkiye’yi ayağa kaldırırız. O meydanları dar ederiz.”

Bu söylemleri Türk-İş’in hemen hemen her TİS sürecinde duyabilirsiniz. Asla var olmayacak grevler, asla çıkılmayan alanlar ve günün sonunda direniş ruhu bir kez daha törpülenen işçi sınıfı. Birleşik Metal ise örgütlü olduğu fabrikalarda grev kararları asarak süreci işletti. Ocak ayının ortalarında 10’un üzerinde fabrikada grev yapılacağı haberleri düştü.

Ancak Birleşik Metal’in süreci de Türk Metal’den farklı olmadı ve DİSK-AR’ın (DİSK Araştırma) enflasyon rakamları için “sefalet” anlamına gelen TİS’e imza attı. Birleşik Metal’in süreçte bu denli sessiz ve çekingen kalmasının ardından birçok işçi imzalanan sözleşmeden memnun olmadığını dile getirdi. Ancak bu söylemlerin tamamı kulak arkası edildi. Yani TİS sürecinden memnuniyetle ayrılanlar var ise, bunlar da MESS patronları ve AKP-MHP iktidarındır. MESS patronları için 2022 yılı daha karlı bir yıl olarak geçecek ve herhangi bir “zorlukla” karşılaşmayacakken, AKP-MHP iktidarı için de dert edinecek bir grev hali ortadan kalkmış oldu.

Ancak anlaşmanın açıklanmasının ar-

dından, anlaşmayı protesto edip direnişe başlayan bir fabrika oldu. Mersin’deki ÇİMSATAŞ fabrikası. MESS ile imzalanılan gece, vardiyada çalışan işçiler iki saatlik iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler. Sabah vardiyasına gelen işçiler de iş bırakma eylemine katılarak direnişi büyüttüler.

Yaklaşık 600 işçinin çalıştığı fabrikada 400 işçi iş bırakarak MESS sürecini protesto edip, çalıştıkları fabrikadaki koşullara isyan ettiler. ÇİMSATAŞ direnişi başladığı zaman oraya giden ve direniş alanında işçilerle birlikte olan Umut-Sen’den Ayşe Büşra Yılmaz, bize oradaki süreci şöyle aktardı:

“İş durdurma eylemine sebep olarak zaten sözleşmeyi kabul etmeme vardı. ÇİMSATAŞ’da şöyle bir durum var; Saatlik ücretlerin en düşük olduğu metal fabrikalarından biri ÇİMSATAŞ. Normalde bir metal işçisi için saatlik ücreti 25 liralarda olması gerekirken ÇİMSATAŞ’ta 15 liralardan 17 liralardan söz ediliyor. Burada MESS ile imzalanan anlaşmayla birlikte neredeyse ücret asgari ücret seviyesine indirilirken bu arkadaşların ki de orada kalıyor. Bir de orada çok yoğun bir insani talepler de var; çünkü içerde çok baskı ve mobbinge uğruyor işçiler. Orada saat başı veya dakika başı mal çıkıyor, bu nedenle işçilerin nefes almasına bile izin verilmiyor. Çay molası vs. kesinlikle yok. Bu sözleşmenin sonucunda da birlikte işçiler burada bir direniş ortaya koydu açıkçası”

*İşçi sınıfını
örgütleyecek güçlerin
bu denli güçsüz olması,
sendikalarda var
olan sararmanın ve
sendikal bürokrasinin
önüne hiçbir şekilde
geçilmemesine neden
oluyor.*

ÇİMSATAŞ direnişinin başlamasının ardından herkes Birleşik Metal-İş’in atılacak adımı beklerken, Birleşik Metal oradaki işçileri patron-polis işbirliğiyle başbaşa bırakacak bir açıklamaya imza attı. Eylemi “manipülasyon” olarak değerlendiren açıklamada, herkesi sözleşmenin “iyi” olduğuna ikna etmeye çalıştı. Direniş alanında olan Yılmaz da işçilerin bu açıklamanın ardından motivasyonunun kırıldığını söyledi:

“Şunu söylemek istiyorum; utanılacak bir durum yaşandı orada. Çünkü ‘Devrimci İşçi Sendikaları’ adıyla örgütlenen bir yerde işçilere dayatılan bu yalnızlıktan, bu çaresizlikten utanıyorsunuz açıkçası. Yani kendilerine gerçekten sol, sosyalist, komünist diyen herkesin buradan çıkarılması gereken bir pay var. Oradaki ÇİMSATAŞ işçilerine söylenecek en ufak bir şey yok. İşte işçi sınıfı için söylenen ‘hiçbir şey yapmıyorlar, işçiler direnmiyorlar’ söylemlerinin ne kadar bomboş olduğunu burada görmüş olduk tekrar. İşçi sınıfında hareket var, işçi sınıfı dimdik duruyor.”

Yılmaz’ın da dediği gibi işçi sınıfı dimdik duruyor evet. Ancak işçi sınıfını örgütleyecek güçlerin bu denli güçsüz olması, sendikalarda var olan sararmanın ve sendikal bürokrasinin önüne hiçbir şekilde geçilmemesine neden oluyor. İşçi sınıfı, son olarak metal sözleşmesinden bir kez daha memnun olmadan süreci bitirildi. Bundan önce imzalanan asgari ücret ve memur maaşlarına yapılan zamlar gibi.

İşçi sınıfı için mücadele eden, kendisine devrimci diyen herkesin işçi sınıfının geleceği için sürece daha fazla müdahil olup bu cendereyi tersine çevirme zamanı geldi, geçmek üzere. Bu; başta ÇİMSATAŞ işçisinin gösterdiği direnişe ve gelecek olan direnişlere bir borcumuzdur.

“Meselemiz Sadece Ücret Değil!”

Kartal E-5 yolu üzerinde kurulu olan Rifis Makina işçileri Kasım 2021’de Birleşik Metal-İş Sendikası’na üye olarak Çalışma Bakanlığı’na yetki tespit başvurusunda bulundular. Yetki tespitinin işyerine ulaşmasının ardından Rifis Makina patronu, sendikadan istifa etmeleri karşılığında, işçilerin yıllardır talep ettiği hakları vereceği vaatlerini sıralarken işçileri 1 hafta ücretli izne çıkardı. İşçilerin hak ve taleplerinden vazgeçmemesi üzerine, patron, izne çıkararak dağıtmaya çalıştığı işçilerden 8 kişiyi Aralık ayının sonlarında işten attı.

3 Ocak itibariyle fabrikada üretim başlarken atılan işçiler de fabrika önünde direnişe başladı. Patronun sendikayı tanıyarak TİS masasına oturmasını ve atılan arkadaşlarının işe geri alınmasını isteyen işçiler aynı gün iş durdurma eylemiyle kararlılıklarını göstermiş oldular. Örgütlenme süreci ve direnişin seyrini öğrenmek için ziyaret ettiğimiz işçiler, dayanışma ve birliktelikle kazanacaklarını biliyorlar ve destek bekliyorlar.

“Tüm işçi kardeşlerimizle birlikte mücadele edeceğiz!”

- Kaç yıldır Rifis Makina’da çalışıyorsunuz, süreci anlatır mısınız?

Emin Güney: Dört yıldır burada çalışıyorum. Sendikaya üye olduğumuz için 8 kişi işten atıldık. Birlik beraberlik olsun istiyorum. İçerdekilerle dışardakilerle bütün işçi kardeşlerimizle birlikte mücadeleye devam edeceğiz sonuna kadar. Patronun elini vicdanına koyması lazım. Bize destek çıkan arkadaşlarımızı ücretli izine gönderiyor. “2 hafta git kafanı dinle” diyor. Diğerini bir hafta yolluyor. Para teklif ediyor. Pirim adı altında 7.500 TL veriyor. Bunları verebiliyor muydu demek ki. Sendika gelse buraya, hiçbir şey almayacak. Yasal olarak ne istiyorsak onları sunacak patrona. Biz örgütlenmek istiyorduk, amiri-müdürü hiçbirisi bu zamana kadar bizim hakkımızı aramadılar. Sen Tokatlısın, Ordulusun, Karslısın dediler; birine pirim vermediler öbürüne verdiler, hep insan ayırdılar yani çifte standart yaptılar. Ona rağmen başaramadılar ama içerde yine işçilere “seni işten atarım, sen bu sendikayla yola çıkma, bu sendikayı istemiyorsun, Türk-İş olsun ya da diğer sendikalarla yola devam ederiz ama kesinlikle

Birleşik Metal olmaz” diyorlar. Biz de hayır dedik tabi. Hukuki yollara başvurduk şimdi. İşe iade davamız açıldı. Kazandığımızda patron işe geri alırsa yine kesinlikle sendikalı olarak işe devam etmek istiyorum.

H.Y.: 6 yıldır Rifis Makina’da çalışıyorum. Kasım 2021’de Birleşik Metal-İş Sendikası’na üyeliğimizi yaptık. Bakanlık tarafından kabul edildi yetkili sendika olarak işyerinde. Sendika tarafından gelip görüşmeler de yapıldı. Ama bizim patronumuz Birleşik Metal-İş Sendikası’nı kabul etmiyor. Başka bir sendika olursa kabul edeceğini söylüyor. Sarı sendikaya yönlendirmeye çalışıyor. Bize % 60-70 zam vaatlerinde bulundu patron, yeter ki bu sendikadan vazgeçin diye. Biz bu zamları istemiyoruz. Sendikanın belirleyeceği rakamlarla sendika çatısı altında kalmak istiyoruz. Patronun inisiyatifine kalmak istemiyoruz.

İsmail Akay: 5 yıldır Rifis Makina’da çalışıyorum. Bizler Kasım ayında Birleşik Metal-İş Sendikası’na üye olduk. 6 Kasım’da Bakanlığa yetki kağıdımız gitti. 16 Kasım’da bakanlıktan yetki kağıdımız geldi. Yetki kağıdımız patronun eline ulaştıktan sonra işveren bize devamlı olarak zam tekliflerinde, ikramiye tekliflerinde bulundu. İçerde kaldığımız sürede hiçbirimiz bunları kabul etmedik. 24 Aralık’ta işveren bize son kez sordu. “Ya sendikadan istifa edin sizlere % 50 zam, 2 ikramiye, bayram paraları vereyim ya da sizleri işten çıkartacağım” dedi. Bizler kabul etmedik. Aynı gün bütün fabrikayı bir hafta ücretli izne yolladı. Eve gittiğimizde 8 kişi işten çıkartıldık. Daha sonra, içerde kalan arkadaşlarımıza bir miktar para yattı vs. 3 Ocak’ta işbaşı yapıldığında içerdeki arkadaşlar işleri durdurdular. İş durdurulunca patronun teklifleri de artarak devam etti. Ve “illa sendika istiyorsanız size Çelik-İş, Türk Metal bunları getireyim, kendi elimle sizleri üye yapayım yeter ki BMİS’ten istifa edin” dedi. Tabi ki arkadaşlarımızın hiçbirisi BMİS’ten vazgeçmeyeceğini söyledi.

“İlk günkü gibi birlik olmamız gerek!”

- Neden vazgeçmediniz?

İsmail Akay: Çünkü BMİS’in diğer sendikalara göre biraz daha işçinin kont-

rolünde olan, işçinin sözünün geçtiği bir sendika olduğunu patron da biliyordu, biz de biliyorduk. Bugün TM’nin ve Çelik-İş’in piyasada yaptıkları belli. Bizler, metal işkolunda, diğer fabrikalardaki Türk-İş’e giden Hak-İş’e giden arkadaşlarımızın neler yaşadığını çok iyi biliyoruz. BMİS’te aynı şeyleri yaşamayacağımızı biliyorduk. İçerdeki arkadaşlarımızın hala tek bir talebi var. “BMİS ile anlaşılın, atılan 8 arkadaşımız geri alınsın.”

Bizler her sabah 7.30-17.30 arası buradayız. Bizler hiçbir hakkımız verilmeden çıkarıldık. Ne tazminatlarımızı alabildik ne hakettiğimiz ikramiyelerimizi alabildik. Beş kuruşsuz kapıya konulduk. Şu anda burada olan arkadaşlarımızdan zor durumda olanlar var. Evine, kendisi dışında bir gelir getiremeyecek olanlar var. Bizim, patrone tek talebimiz var: “Atılan işçiler geri alınsın, sendika ile TİS süreci başlatılsın.”

- Örgütlenme sürecinizi anlatır mısınız?

İsmail Akay: Bizler Rifis Makina’da sendika yokken de sendikalıymış gibi zaten örgütlüydük. Çoğu zaman, yaptığımız eylemlerle istediğimizi elde edebiliyorduk. Türk-Alman ortaklığı olan Rifis Makine, 2007’den beri üretim yapıyor. İç piyasa değil, ihracat yapan bir firma. Almanya’ya makina yedek parça imalatı yapıyoruz. Bu fabrikada, işveren ekonomik kriz bahanesine hiçbir şekilde sığınmaz. Çünkü burada Euro ile iş yapıyoruz Almanya’ya. 60 kişi mavi yakalı olarak toplamda 80 kişi çalışıyorduk. 52 kişiyi sendika üyesi yaptık. Bunu çok kısa bir sürede, iki günde başardık. Sendikalı olmak şu açıdan önemliydi. İçerde kazanılmış hakların iade edilmemesi, patronun iki dudağının arasında olmasını kabullenemedik. Bunun yolunun da TİS ile mümkün olacağına karar verdik. Bir kişinin ağızından çıkacaklar kaderimiz olmasın diye anayasal hakkımız olan örgütlenme hakkımızı kullandık. Bu hakkımızı kullandığımız için de işten çıkarıldık. Tabi bu bizimle kalmayacak. İçerdeki arkadaşlarımızdan vazgeçen olursa onlar da yarın bir gün tek tek elenecek. Burada önemli olan ilk günkü gibi birlik olmamız.

- İçerde durum nasıl, işçiler ne gibi baskılarla karşılaşıyor?

İsmail Akay: Öncelikle içerdeki arkadaşların BMİS’ten vazgeçmeye niyeti yok. İçerde yoğun bir şekilde bizlere destek veriyorlar. Her fırsatta, kovulan arkadaşlarımızın işe geri alınması için işverene ve yetkili personele baskı yaptıklarını biliyoruz. Bu ne zamana kadar sürer bilmiyoruz ama her zaman dediğimiz gibi işçisininin tek yumruk olması gerekiyor.

- Çıkarılmanız için nasıl bir gerekçe gösterdiler?

İsmail Akay: 24 Aralık’ta ekonomik kriz gerekçe gösterilerek çıkarıldık. Ancak şu anda bile içeriye en az 10-15 eleman lazım. Eleman alamayacağını fark ettiği andan itibaren bizi tek taraflı fesih olarak değiştirdi. Evlerimize gelen kağıtlarda ekonomi gerekçe gösterildi ama sigortaya tek taraflı fesih olarak bildirildi. Bizler anayasal hakkımızı kullandık. Bugün bizim başımıza TC polis diyor. Lakin içerde, işveren, sendikadan istifa et diyerek anayasal hakkımızı gasp ederken hiçbir kolluk kuvveti işverene bu konuda müdahale etmiyor. Yani işveren her zamanki gibi suç işlemeye devam ederken tek suçlu işçi oluyor. Bunu değiştirecek olan tamamen işçi sınıfıdır. Bunu ne meclis değiştirebilir ne hükümet değiştirebilir. Bunu değiştirecek olan tek şey işçi sınıfının üretimden gelen gücüdür. Bu konuda sadece bizim fabrika değil, çevredeki tüm fabrikaların gerek bize destek olarak gerek içerde kendi örgütlenmelerimizi sağlayarak artık bir şekilde dur dememiz lazım. Asgari ücret 4.250 TL oldu ama bu ücret bize bir ay yetecek gibi. 2 ay sonra kimseye yetmeyecek. Herkesin bunun farkına varması lazım. Meselemiz sadece ücret meselesi değil yani.

H.Y.: 24 Aralık itibariyle 8 kişi işten çıkarıldık. 2 Ocak’tan bu yana fabrika önünde direnişe başladık. Biz çıkarıldıktan sonra, sendikadan istifa etmeleri için, yıl sonu pirimi adı altında herkese para yatırıldı, bize yatmadı tabi. % 50 zam ve ikramiyeler havada uçuşmaya başladı. Biz bunu kabul etmedik. Direnişimize devam ediyoruz. Soğukta bekliyoruz ama mücadelemizden yılmayı düşünmüyoruz, ödün vermeyeceğiz. Dışardan işçi arkadaşlardan, sivil toplum örgütlerinden destek bekliyoruz.

KADINLARIN BİRLİĞİ

Kadın Emeği-3 Kadın Emeğini Genel Söylem Olmaktan Çıkaralım

Tartışmaya başlarken “zayıf yanımız” olarak özetlediğimiz kadın emeği üzerindeki sömürü ve bunla mücadeledeki tutumumuzu irdelemeye çalışıyoruz. Zayıf olan yanımızın güçlendirilmesi konu özgülünde doğru belirlemeler yapmaya, değişim yaratacak politik hakimiyet ve örgütsel şekillenışı hayata geçirmeye bağlı. Elbette bunlar kendiliğinden gelişmeyecek. Siyasi bir öznenin politik, pratik ve örgütsel açıdan tutarlı, uyumlu ve işlevli bir yol haritası belirlenmesiyle gelişebilir.

Kadın emeği bağlamında düşündüğümüzde bu gelişimi nasıl yakalayacağımızı bulmamız gerekiyor. İlk olarak konuya ve alana olan yabancılık, bunun bir parçası olarak geçmiş deneyimlere hakim olma üzerinde durulabilir. Konuya ve alana yabancılığın kapsamı geniş elbette. Kadın emeği kapsamında kavram tartışmasından tutalım da kadın işçi ve emekçilerin en yakıcı sorunları ve ortaklaşan taleplerinin ne olduğuna dair yeterli ve derli toplu bir yaklaşımın gelişmemesine varana kadar geniş bir alanda hakimiyetimiz zayıf aslında. Bilgilerimiz dağınık ve yetersiz, tartışmalarımız netlikten uzak, politik sözlerimiz mevcut durumu karşılamaktan uzak, bütün bunların bir yansıması olarak pratik hattımız rotasız durumda.

Kadın istihdamının güncel durumu, toplumsal cinsiyete dayalı ücret eşitsizliği, kadınların ücretli ve ücretsiz çalışma sürecinin ne yöne evrildiği, ev içi emek tartışmaları, ev işçiliğinin gelişimi, bakım emeği, kadın emeğinde nitelik kaybının açığa çıkış biçimi, kadınlara hangi işlerin sunulduğu, kadın işsizliğinin bütün işsizlik türleri arasında her daim en yüksek oranlarda olmasının nedenleri ve sonuçları, kadınların aldığı ücretleri ev/aileye destek olarak görmesi/görülmesi gibi pek çok başlıkta yoğun tartışma yürütmeye ve teorik ve politik berraklık yakalamaya ihtiyacı var.

Yanı sıra kadınların işgücü piyasasında ve işyerlerinde hangi sorunlarla karşılaştığını, alanın içinden süzebileceğimiz çalışma ve yöntemlerle açığa çıkarabilmemiz gerekiyor. Kadınların çalışma alanlarında yaşadığı sorunları ve bununla mücadeleyi genel ve ezber söylemlerin dışına çıkarmak odaklanacak noktalardan biri olabilir.

Ağır çalışma koşulları, uzun ve esnek çalışma saatleri, işyerlerinde mobbing, taciz ve cinsiyetçiliğin kadın işçilerin çalışma alanlarında ortaklaşan temel sorunları olarak rahatlıkla sayabilmekteyiz. Ancak yine de genel bir söylem olmaktan çıkaramıyoruz bu gerçekliği.

Sadece pandemi dönemi içerisinde açığa çıkan işçi direnişi örnekleri ve söz konusu direnişin öznesi olan kadın işçilerin işyerlerinde yaşadıkları sorunlara dair anlatımları dahi mobbingin, tacizin, cinsiyetçi yaklaşımların kadınların işyerlerinde temel ve ortak sorunları olduğunu ortaya koymaya yetiyor. Ancak bu tek başına yeterli değil. Bunlara karşı koyuş düzey ve biçimlerine, karşı koyduklarında karşılaştıkları yeni sorunlara/sonuçlara hakim değiliz. Bu sonuçların kadınlar bakımından ağır olduğunu, sadece işyerini değil yaşam alanının tamamını etkilediğini rahatlıkla söyleyebiliriz. İşten atılmakla başlayıp kadınları toplumsal cinsiyet rollerine sıkıştıran yaklaşıma kapı aralamasına varan şekilde geniş bir alanı etkiliyor.

Söz ettiğimiz gerçekliğin daha derinlikli olduğu muhtemel. Bu gerçekliği itiraz eden, direnişe geçen kadın işçiler daha fazla gözler önüne seriyor. Bu örneklerde kuvvetle muhtemel çoğalacak. Kadın mücadelesinin gelişim ve gücü paralelinde bu kaçınılmaz bir sonuç. Ancak bu arada biz ne yapacağız, söz konusu mücadele alanı bağlamında eksiklerimiz ne, ilk elden nelere odaklanacağız...

İlk olarak yukarıda kısaca değindiğimiz yabancılık halinin giderilmesine politik ve pratik olarak odaklanabiliriz, bir parçası olarak yabancılığı açığa çıkaran ideolojik temellere yönelebiliriz.

Bu alanda kazanım elde etmek için odaklandığımız somut şeyler olabilir. Her mücadele alanının kazanımlar elde etmek için somut talepler etrafında örgütlediği mücadeleler var. Kadın emeği bakımından da pek çok deneyim var. Güncel talepler oluşturmak için bu deneyimleri daha fazla inceleyebiliriz. Örneğin ILO 190 sayılı sözleşmeyi bir de gözle inceleyip değerlendirebiliriz.

Kadınların emek sömürüsü üzerinden kadın mücadelesine çekilmesine daha fazla yönelebiliriz. Olanakları, güncel politikaları, bu temelde değerlendirebiliriz.

Kadın mücadelesinin alanlarının birbiri ile ilişkisi ve eş güdümüne dair daha fazla derinleşebiliriz. Tartışmaya başlarken şiddetle mücadelede katettiğimiz mesafe ile kadın emeğinin sömürülmesine karşı gelişen mücadele arasında fark var demiştik. Kadın emeğini zayıf yanımız olarak koymuştuk. Ancak tartışma boyunca kadın emeğini şiddetten bağımsız tartışmadık. Bu gerçeklik bize mücadele alanlarımızın kesişimselliğini de gösteriyor. Daha bütüncül politikalara olan ihtiyacı yansıtıyor. **(Bitti)**

Kadınlardan Aysel Tuğluk İçin İmza Kampanyası

Demans teşhisi konulan eski HDP Eş Genel Başkan Yardımcısı Aysel Tuğluk'un tahliye edilmesi için “**Aysel Tuğluk’a Özgürlük için 1000 kadından çağrı**” başlıklı imza kampanyası başlatıldı.

Hapishanede ağır hasta tutsak olan ve “cezaevinde kalamaz” raporuna rağmen tahliye edilmeyen Aysel Tuğluk'un serbest bırakılması için kadınlar tarafından imza kampanyası başlatıldı. “Aysel Tuğluk’a Özgürlük için 1000 kadından çağrı” başlıklı imza kampanyası 12 Ocak’a kadar devam etti.

Kampanya açıklaması şöyle: “*Aysel Tuğluk zor bir coğrafyanın çok katmanlı sorunlarına doğmuş milyonlarca kadın yurttaştan biri. Seçimini başta Kürtler ve kadınlar olmak üzere toplumun güç ve iktidar ilişkileri içinde ötekileştirilmiş bütün kesimleriyle birlikte ve ötekileştirmelere karşı mücadeleden yana yapmış bir isim.*

Yaşadığı coğrafyanın güçlüklerinin uzağında bir hayat kurma imtiyazını kullanmamış, kadın hareketinin ve hak savunuculuğunun kesişim alanlarında özveriyle çalışmaktan hiçbir koşulda vazgeçmemiş bir kadın. Türkiye'nin demokratikleşme ve özgürlük mücadelesinin savunucusu. Bir hukukçu ve siyasetçi. O her birimizin derin bir yol arkadaşlığı duygusuyla bağlı olduğu kadın mücadelesinin kıymetli bir parçası.”

Gülistan Doku'nun Annesi Soruyor; "Kızım Nerede?"

Gülistan Doku 2 yıl geçmesine rağmen, onlarca eyleme, çağrıya, kadın örgütünün mücadelesine rağmen henüz bulunamadı. Gülistan'ın akıbeti hakkında ne yeni bir gelişme oldu ne de baş şüpheli Zaynal Abarakov hakkında bir dava açıldı. Son dönemde artan kadın cinayetleri, kadınların katledilmesi ve kaybedilmesi siyaseti başta Kürdistan coğrafyası olmak üzere devam ediyor. İstanbul Sözleşmesi'nden çıkılması ile daha fazla kadın şiddete, tacize maruz bırakılırken, her gün onlarca kadın katledilmeye devam ediyor.

İki yıldan fazla bir süredir kızları Gülistan Doku'yu arayan ailesi, 14 gündür Tunceli Adliyesi önündeki oturma eylemini Ankara'ya taşımaya karar verdi.

Aile, Tunceli'de adliye önü nöbetine 1 Ocak'ta başlamıştı.

Biz direnişin 10'lu günlerinde Tunceli Adliyesi önünde nöbette olan aile ve desteğe gelen kadınlarla kısa söyleşiler yaptık. Ses kaydımızı önce Gülistan Doku'nun annesine uzattık. Bedriye Anne kısaca duygularını paylaştı ve isyanını haykırdı; **"Kızımı bulun?"**

İlk olarak mücadelesine dair kısa bir konuşma yaptı ve şöyle devam etti: "2 yıl doldu, 3'e doğru gidiyoruz, neden diye soruyorum, neden kızımı bulmuyorlar, niye? Bu olayı niye çözmiyorlar? Benim kızıma ne oldu? Kızımın başına ne geldi? Benim kızım bir öğrenci, üniversiteli. Hiçbir gelişme yaşanmadı soruşturamada, ilk gün nasılsa hala aynı, hiçbir şey değişmedi. Bu kız kuş değil ki ucsun, buhar değil ki yok olsun. Ben onu önce Allah'a sonra devlete emanet ettim. Kızımın başına ne geldi? Bu Adliye önünde 13. günümüz, sesim duyulsun diye Adliye önüne geldim. Ben kızımı bulmak istiyorum. Kızım öldüyse kemiklerini bana verin, bir mezarı olsun. Mezarda bir fatiha okumak istiyorum. Sabah kalkıyorum kızım yok, yatıyorum kızım yok, oturuyorum kızım yok."

"Her anlamda yetkili olanlar yetkili değilmiş gibi davranıyor!" Ardından Tunceli Adliyesi önünde nöbet başladığı andan itibaren dayanışmaya

gelen Nülifer ve HDP İl Eş Başkanı **Nurhayat Yeşil** ile söyleşi yaptık.

"Türkiye ve T. Kürdistanı'nda çok fazla kadın cinayeti yaşanıyor. Yakın zamanda İstanbul Sözleşmesi'nden de çıkmış oldu. Gülistan Doku da iki senedir çok küçük bir şehirde bulunamıyor. Bununla ilgili neler söylemek istersiniz? Soruşturma aydınlatılmıyor. Kadınlar erkek/devlet şiddetine karşı bir biçimiyle mücadele ediyor, bu süreçte bu mücadelenin önemli bir parçası. Buradan doğru düşüncelerinizi alabilir miyiz?" sorumuza şöyle yanıt verdi:

"Davanın bir kadın cinayeti değil ama bir kadın davası olduğunu söyleyebiliriz. Bir kadın davası gibi de muamele görüyor. Ülkede kadınların ikinci sınıf görüldüğü, anayasadaki 'eşitlik' ilkesinin aslında fiiliyatta uygulanmadığı ve gerçekte olmadığını biliyoruz. Bunu belki en çok hissedenler kadınlar ve LG-BTİ+'lar. Gülistan devletin akıbetinden, canından ve sağlığından sorumlu olduğu bir kadın olarak kayboldu. Ve devlet bu sorumluluğuna yanıtı vermiyor ya da veremiyor. 'Gülistan Doku Nerede?' sorusu cevaplanmıyor. Her aşamada yetkili olanlar (bizim aileden edindiğimiz bilgilere göre) aile ile yaptıkları görüşmelerde bir şey yapamadıklarını, bildiklerini sanki o görevde onlar değil de biz varmışız ve bizim bilmemiz gerekiyor gibi kendisine sorulan soruları yanıtlamaz durumdadır. Ve bu soruşturmaya karşı kayıtsız ve kayıtsızlaşmış bir aşamaya gelmiş durumdadır."

yamaz durumdadır. Ve bu soruşturmaya karşı kayıtsız ve kayıtsızlaşmış bir aşamaya gelmiş durumdadır."

"Akıbeti açıklanana kadar onu arayacağız!"

"Gülistan'ın soruşturmasının, bir kadın cinayeti olduğunu söyleyemeyiz çünkü Gülistan'a ne olduğunu bilmiyoruz. Bu davada bir soru işareti var. Yalnızca bu soru işaretleri ve cevaplanmayan sorular ya da ihmal edilen suçlar, görevler vb. bunlar bizde şüphe uyandırıyor. Geçmiş davalarda da kadınların başlarına ne tür şeyler geleceğini biliyoruz. Kadınların nasıl kaybedildiğini, nasıl öldürülebildiğini ya da nasıl cinsel saldırıya maruz kaldığını biliyoruz. Bu davanın da olması gerektiği gibi yürütülmemesi bizde şüphe uyandırıyor. Ama biz her şeyden önce bugün ifade ettiğim gibi bu davanın hala arkasındayız ve takipçisiyiz. Gülistan'ın akıbetinin karanlıkta kalmasına asla izin vermeyeceğiz. Ailenin dediği gibi Gülistan'ın akıbeti aydınlatılana kadar onu arayacağız, soracağız. Ve yetkilileri görevlerini yapmaya çağıracağız."

"Sistem kendinden olanı koruyor!"

Yeşil "Doku ailesinin adalet talebiyle başlatmış olduğu nöbet 12. gününde.

Birçok yerde de adalet talebinin uzun soluklu bir mücadeleye dönüştüğünü söyleyebiliriz. Urfa'da Şenyaşar Ailesi adalet talebi için aylardır mücadele yürütüyor. Türkiye ve T. Kürdistanı'nda adalet talebi üzerinden bir mücadele sürmekte. Diğer taraftan da kadınlar erkek/devlet şiddeti ile öldürülmekte, kaybedilmekte. Gülistan Doku ise 2 yıldır bulunamamakta. Doku Ailesi'nin nöbetine desteğe gelen biri olarak neler söylemek istersiniz?" sorumuza çağrı yaparak yanıt verdi:

"Türkiye'de maalesef 'adalet' kavramından bahsetmek mümkün değil. Şenyaşar Ailesi, Doku Ailesi ve haksız bir şekilde evlatlarını, çocuklarını kaybeden bütün aileler aslında Türkiye'de farklı bir adalet komisyonu kurmuş vaziyetlerde ve mücadelelerine devam ediyorlar. Gülistan Doku için iki yıldır ailenin mücadelesi devam ediyor. Bununla birlikte bizlerin, Dersim'deki kadınların da mücadelesi de sürüyor. Başından beri söyledik; Adil bir yargılanma yapılmadı, çünkü en başından beri etkin bir soruşturma yürütülmedi. Bugün geldiğimiz aşamada bunun ne kadar doğru olduğunu görebiliyoruz. Maalesef sistem kendisinden olanlara her zaman koruyor. Birçok şeyde bunu gördük. Özellikle bölgede yaşanan olaylarda, İpek Er'in ölümünde ya da zırhlı araçların yol açtığı ölümlerde birçok olayda bunu çok rahat bir şekilde görebiliyoruz. Sistem kendinden olanı koruyor. Elbet bir gün adalet gelecek, buna eminiz yani mücadelemiz tabi ki bu yönde devam edecek. Bir gün sorumlular gerçekten adil bir yargı önünde hesap verecekler. Ama şu anda bunun en önemli ayağı, kadınların ve buradaki herkesin mücadelesi... Herkesin adalet ve demokrasi talebini haykırması gerekiyor. Bizler bugün bunu yapıyoruz. Gülistan Doku bulunana kadar, akıbetinin ne olduğuna dair bir bilgi alana kadar bu mücadelemize devam edeceğiz. Dersim halkına buradan lütfen Doku Ailesi'ni yalnız bırakmayalım çağrısını yapmak istiyorum."

Şenyaşar Ailesinin Adalet Talebi Sürüyor!

SÖYLEŞİ
Ferit Şenyaşar

“10 Yıl Sürse De Mücadelemizden Vazgeçmeyeceğiz!”

Urfa'nın Suruç ilçesinde 14 Haziran 2018 tarihinde AKP Milletvekili İbrahim Halil Yıldız'ın koruma ve yakınlarının saldırısı sonucu eşi ve iki oğlunu yitiren Emine Şenyaşar ile saldırılardan yaralı kurtulan oğlu Ferit Şenyaşar'ın Urfa Adliyesi önünde 9 Mart 2021'de başlattığı Adalet Nöbeti 300. günü aşkın bir süredir devam ediyor.

Bu tarihte AKP Urfa Milletvekili İbrahim Halil Yıldız'ın seçim gezisi sırasında gerçekleşen saldırı, silahlı çatışmaya dönüşmüş, Yıldız'ın kardeşi Mehmet Şah Yıldız, esnaf Hacı Esvet Şenyaşar ile oğulları Adil ve Celal Şenyaşar yaşamını yitirmişti.

Soruşturmanın savcısı, dokuzuncu kez değiştirildi

Emine Şenyaşar hakkında AKP Milletvekili Yıldız'a hakaret ettiği iddiasıyla bir kısmı davaya dönüşen 12 soruşturma dosyası açıldı.

Şenyaşar ailesinin sokak nöbeti devam ederken hukuki dayanışma da her geçen gün büyüyor. Urfa Adliyesi önün-

de 9 Mart'ta başlattığı Adalet Nöbeti 200. gününde Özgürlük İçin Hukukçular Derneği (ÖHD) Urfa Şubesi'nin çağrısıyla biraraya gelen 200 avukat, Şenyaşar ailesinin nöbet eylemine destek verdi. Yine 2 Ocak 2022 tarihinde Birleşik Mücadele Güçleri'nin “**Yoksulluğa, sömürüye, işsizliğe karşı birleşirsek kazanırız**” konulu foruma katılmak üzere önceki gün İstanbul'a gelen Ferit Şenyaşar, hukuki destek talebiyle İHD İstanbul Şubesi'ni ziyaret etti. Şenyaşar'ı, İHD ve Demokrasi İçin Birlik (DİB) üyeleri karşılayarak dayanışmanın sürdürüleceği ifade edilmişti.

Bizler de Şenyaşar ailesi adına Ferit Şenyaşar ile sürdürdükleri mücadeleye dair kısa bir söyleşi yaptık. Ferit Şenyaşar, sorularımıza yanıt verirken, zorlu günlerin ardından mücadelelerine Şanlıurfa Adliyesi önünde devam ettiklerini ve mücadelelerinin Türkiye sınırını aştığını ve adalet henüz sağlanmamış olsa da kamuoyunun sağlanması noktasında hedeflerine ulaştıklarını ancak adalet sağlanana kadar mücadeleyi sürdüreceklerini vurguladı.

“Umutluyuz, kararlıyız!”

- *Bir yıla yaklaşan bir mücadeleniz söz konusu, adliye önündeki nöbetinizi bize aktarabilir misiniz?*

- Yaklaşık bir yıldır Adliye önündeyiz. Adliyede sürekli vatandaş, avukat, memurlar olsun sürekli bir “adalet yok, boşuna bekliyorsunuz” diyor. Ama biz kararlıyız, inançlıyız orada büyük bir katliam var ve bu katliam devletin hastanesinin içinde, yüzlerce kamu çalışanının gözü önünde yapılıyor. 1.5 yıl bir süre geçiyor, katliamı yapanlar teşhis edilmiş, kimlikleri belli ancak adliye içinde 9. dosya savcısı davaya bakıyor, bugüne kadar bir kişiyi alıp ifadesini almamıştır.

Adliyenin karşısında Şanlıurfa Barosu var, bu baroda bazen hukuk ve adalet konferansları veriliyor ama Türkiye'nin neresinde yaşıyorlar, bu katliam ortadayken ve biz adliye önündeyken... 1.5 yıldır herhangi bir yargılama yapılmamış. Bizim için hukuk devleti yasası ihlal edilmiştir, rafa kaldırılmıştır. Bu katliam Türkiye'nin her köşesinden duyulmaktadır.

- *Sizce davada herhangi bir gelişme olmaması veya kimsenin yargılanmamasının nedeni nedir?*

- Bunun nedeni talimatla çalışan bir yargı sistemi olmasıdır. Birçok yerde hukuksuzluk var ama Urfa'daki hukuksuzluğun hiçbir örneği yok, savcılar olayı çok iyi biliyor çünkü katliam yüzlerce tanığın önünde yapıldı. Urfa valisine, engelleme çabasına rağmen yapılmış. Hastane acil doktorlarının gözü önünde, annemin gözü önünde yapılmıştır. Ve bu kişiler teşhis edilmiş ama bunlar sıradan normal vatandaş değil, bu katliam organizeli yapılmıştır. Katliamı yapanlar milletvekili Yıldız ve abisi Celal Yıldız kontrolünde yapılmıştır. Eğer bu katliamı yapanlarla ilgili bir yargılama yapılacaksa bunlara sahip çıkacak olan mevcut iktidar partisinin milletvekili Yıldız hala meclistedir, MYK üyesidir ve Cumhurbaşkanı'nın gölgesi altındadır. Eğer savcı kendi iradesi ile bir kişiyi ifadeye çağırırsa bırak gözaltına alıp tutuklamayı sadece ifadeyi alsa bile o savcı en iyi ihtimalle oradan sürülecek, sürgün edilecek ya da FETÖ/PYD yapıştırmaları ile görevden alınacak. Hiçbir savcı kendi iradesi

ile cesaret edip birşey yapamaz. Bizimle tek cümle konuşmadı. Bugüne kadar başsavcı ile görüşmek istedik ama bir yıldır Adliye önündeyiz, tüm görüşmelerimiz reddedildi. Dosya savcısı ile görüştüğümüz de 7. Dosya savcısı, kendisi; “*hastanede katliam yapan 23 kişiyi ben tespit etmişim, başsavcı bana destek verirse ben yasal süreç başlatacağım*” dedi. Ondan sonra o savcıyı ortalıktan kaybettirdiler.

“Adliyede adalet sağlanmasa da kamuoyunda hedefimize ulaştık!”

- *Adalet Nöbetinize yeniden gelirsiniz de var. Hem nöbete dair genel durumu özetlemenizi hem de yürüttüğünüz mücadeleye dair çağrınız varsa almak isteriz?*

- İlk iki ay çok zorlu ve sıkıntılı günler geçirdik çünkü bizi Adliye'nin önünden kaldırmak için denemedikleri yol kalmadı. Emniyetin, güvenlik şubenin denemediği yol kalmadı. Gözaltına alındık, nezarete atıldık, annem hakkında 12 soruşturma açıldı. İlk dönem kısacası çok sıkıntılı bir süreç geçirdik. Darp da edildik, bir kez ben, bir kez annem hastanelik olduk.

Bu zorlu süreci atlattık. Şu anda adliye önündeyiz. Bu müdahaleler artık emniyet tarafından yapılmıyor. Bunun sebebi de artık kamuoyunun, onurlu kamuoyunun davayı sahiplenmesidir.

Bunun yanında bölge baroları olsun, farklı yerlerden barolar olsun, baro başkanları bizi arıyor. Hukuki desteklerini sunduklarını bize söylüyorlar. Bu sahiplenmeden dolayı şu an adliye önünde herhangi bir müdahale olmuyor. Mücadelemiz artık Türkiye sınırlarını aşmış durumda. Biz şu anda adliye içinde bir adalet sağlanmasa da kamuoyu noktasında hedefimize ulaşmışız. Önümüzdeki günlerde Türkiye Barolar Birliği Başkanı ve yönetimi adliye önüne gelecek.

Biz devam edeceğiz, kararlıyız. Biz “adalet yoktur, artık beklemeyin” sözlerine kapılmayacağız. Ümidimizi ve inancımızı kaybetmeden Türkiye'deki onurlu halk ile, STK'larla beraber adaleti getireceğiz. Adalet sağlandığı gün, adliye önünden kalkacağız. Ama 10 yıl sürse de mücadelemizden vazgeçmeyeceğiz.

Zindanlarda Tecride, Tredmana ve Keyfi Uygulamalara Son; Direniş ve Dayanışma Zamanı!

Sınıf mücadelesi yaşamın her alanında tüm şiddetle sürgit devam ediyor. Bir tarafta tüm zenginliklere el koyan bir avuç sömürücü zorba diğer yandan ezilen sömürülen emekçi milyonlar.

Egemen sınıflar, işçi ve emekçileri, Kürt ulusunu, alevileri, kadın ve LGBTİ+ları kısacası toplumun tüm ezilenlerini zaptu-rapt altına almak adına elinden geleni yapıyor. Eşitlik, özgürlük, adalet ve insanca bir yaşam isteyen, halkın gerçek iktidarı ve kurtuluşu için mücadeleye eden; ezilen Kürt ulusunun tam hak eşitliğini savunan ve bu uğurda can bedeli bir mücadeleye atılan devrimci, komünist ve yurtseverler düzenin çıplak şiddetinin hedefinde.

Faşizm, insanca bir yaşam için mücadeleye eden tüm güçlere yönelik sistematik bir korkutma, teslim alma, sindirme, diz çöktürme ve yok etme saldırılarını yaşama geçiriyor.

Bunun sonucunda binlerce devrimci, komünist, ilerici, yurtsever gözaltına alınarak tutuklanıyor. Faşizm, ezilenlerin özgürlük ve eşitlik ideallerine, bu uğurda mücadele yürüten politik öznelelerinden saldırarak gözdağı vermeye, mücadeleyi bastırmaya çalışıyor.

Hapishaneler, başkanlık rejiminin getirilmesiyle beraber sosyal medyadan hükümeti veya cumhurbaşkanını eleştiren, herhangi bir konuda iktidardan farklı bir söz kuran, aydın, sanatçı, akademisyen, insan hakları savunucusu, kadın özgürlük mücadelesinin aktivistleri, LGBTİ+lar ve gençlerle dolmuş durumda. Zindanlar bugünkü durumda AKP-MHP iktidarına sadece mücadele edenler için değil onlardan farklı düşünen tüm toplumsal kesimler için bir du-rağa dönüşmüş durumda.

Her gün artan ve çeşitlenen hapishaneler gerçeği de buna işaret ediyor. TC devletinin daha özgür bir gelecek adına mücadele eden örgütlü kesimlere yönelik düşmanlığı dışarıda olduğu gibi içeride dört duvar arasında da sürüyor. Başka bir açıdan hapishaneler toplumsal çelişkilerin bir aynası durumunda.

Hapishaneleri, OHAL'in kaldırılmasına rağmen fiili OHAL uygulamalarıyla yöneten TC devleti, pandemiye de baha-

ne ederek tutsakların kazanılmış tüm haklarını gasp ederek tecrit- tredman ve izalosyonu ağırlaştırdı. Kitap, gazete, kargo yasakları, keyfi uygulamalar, ayakta askeri sayım, revir giriş ve çıkışlarında ağız içi arama ve buna eklenebilecek sayısız uygulama ile hapishane idareleri 12 Eylül'ün farklı bir sürümünü yaşama geçirmeye devam ediyor.

İktidar, sınıfsal, ulusal çelişkiler derinleştikçe, kadın ve LGBTİ+ların mücadelesi geliştikçe, gençlerin isyanı büyüdükçe hapishanelere yönelik saldırı-ganlığında vites büyütüyor.

Yaşanan ekonomik ve siyasal krizlerle hareket kabiliyeti gittikçe daralan AKP-MHP iktidarı, sıkıştıkça devrimci, ilerici ve yurtseverlerin zindanlardaki güçlerine yöneliyor.

Bununla bir yandan keskinleşen çelişkiler karşısında mücadeleye, sokağa yüzünü daha fazla dönen toplumun ileri kesimlerine bir gözdağı vermeyi planlıyor. Diğer yandan geniş emekçi kitlelere, politik örgütlü güçler üzerinden “sokağa çıkarda mücadele eder ve örgütlenirseniz sonunuz böyle olur” mesajı vermek istiyor.

Öte yandan devrimci, ilerici ve yurtsever güçlerin, kitlelerin yüzeye vuran öfke ve tepkileriyle buluşmalarının önünü kesmek, gündemlerini değiştirmek istiyor.

İnfaz yakmalar son!

Son dönemlerde hapishanelerde artan keyfi, hukuksuz uygulamaların, idarelere verilen sınırsız yetkilerin ve özellikle de tutsakların insani hiçbir ihtiyacının karşılanmaması dahası pek çok tutsağın hücrelerinde katledilmesinin arka planında böyle bir gerçeklik yatıyor. Garibe Gezer'in gardiyanlar tarafından işkenceye ve tecavüze uğramasının ardından yaşamını yitirmesi, Vedat Erkmen'in tek kişilik hücresinde katledilmesi, hasta tutsak Halil Güneş'in ve Abdülerezak Suyur'un tedavi edilmeyerek ölümüne sürüklenmesi ve yaşamını yitirmesi bu politikanın sadece küçük bir örneğini oluşturuyor.

Hasta tutsaklar gerçeği devrimci, ilerici ve yurtsever güçlerin olduğu ka-

dar geniş toplumsal kesimlerin de bir sorunu. Zira bahsettiğimiz gibi faşizm tutsaklara belli amaçlar ve politikalar güderek saldırıyor ki mesajın dışarıya olduğunu biliyoruz.

Gelinen aşamada Türkiye ve T. Kürdistanı'nda hapishanelerde faşizm gemi azağı almış durumda. İmralı tek kişilik hapishanesinde ve diğer tüm hapishanelerde keyfilik ve hukuksuzluk her gün daha ileri bir noktaya taşınıyor. Bugün bin 600'ü aşkın hasta tutsak insanca koşullar altında tedavi edilmeyi bekliyor. Hapishaneler tutsakların en temel ihtiyaçlarını karşılamazken tutsaklar zindanlarda ağır bir ölüme mahkûm ediliyor. Faşizm, idam etmediği veya öldürmediği devrimci, komünist ve yurtseverleri zindanlarda zamana yayılmış bir teslim alma ve öldürme politikası izliyor.

Bu politika, bugün infazların yakılması, tahliye süresi gelmesine rağmen tutsakların tahliye edilmemesi ve hasta tutsakların tedavi edilmemesi, ölüme mahkûm edilmesi olarak karşımıza çıkıyor. “**Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun**” ile tutsaklar Cezaevi İzleme Kurullarının tasarrufuna bırakılıyor. İzleme Kurulları “yanlı koğuştta kalma” gibi gerekçeler ile 25 yıl, 30 yıl hapishanede bulunan tutsakların infazları yakılarak tahliyeleri engelliyor.

ATK, tutsakları ölüme mahkûm ediyor

Adli Tıp Kurumu (ATK) TC devletinin siyasi tutsaklara yönelik dört duvar arasında sessizce öldürme politikasının başlıca yürütücü kurumlarından biri. ATK, Halil Güneş'e, “cezaevinde kalabilir” raporu verdi ve cezaevinde karantinada tek başına yaşamını yitirdi. Kamuoyuna kelepçeli kollarına takılan serumla yansıyan 83 yaşındaki ağır hasta tutsak Mehmet Emin Özkan'a “hapishanede kalabilir” raporu veren yine aynı Adli Tıp Kurumu.

Adli Tıp Kurumu, doktor ve hukukçuların hatta kimi zaman savcılarının ve mahkemelerin kararlarına rağmen tut-

saklara yönelik intikamcı bir tutumla yaklaşıyor. ATK, hiçbir bilimsel dayanağı olmayan kararlarıyla egemen sınıfların devrimci, komünist ve yurtsever tutsaklara yönelik diz çöktürme politikasının yürütücülüğüne soyunmuş durumda.

ATK, bugün ağır hasta tutsak Aysel Tuğluk'la ilgili verdiği kararlarla bu rolüne layık bir tutum almayı sürdürüyor. Bilindiği üzere Kocaeli Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde beş ayrı uzman hekimin muayene ettiği Tuğluk'a kalıcı hafıza kaybı anlamına gelen demans teşhisi kondu.

Raporda imzası olan doktorlar, Tuğluk'un hapishanede yaşamını bir başkasının yardımı olmaksızın tek başına sürdürmesinin mümkün olmadığını kaydederek cezasının infazının ertelenmesi gerektiği yönünde kanaat bildirdiler. Adli Tıp Kurumu'nun verdiği raporda ise Tuğluk'un hayatını yalnız idame edebileceği, tedavisinin düzenli poliklinik kontrolleri ile sağlanabileceğini, bu yüzden “cezaevi şartlarında infazına devam edebileceği” belirtildi ve infazın ertelenmesi talebi reddedildi.

Açıkça görüldüğü üzere ATK Aysel Tuğluk şahsında yurtsever tutsaklara, Kürt halkına gözdağı vermeyi teslim alma politikası izliyor. Ancak Adalet Bakanlığı, hapishane idareleri ve ATK'ya rağmen zindanlarda siyasi tutsakların direnişi sürüyor. Buna paralel dışarıda da ailelerin, tutsak kurumlarının, devrimci demokratik güçlerin mücadelesi de.

Amed ve Van'da ailelerin iki ayı geride bırakan “Adalet Nöbeti” de bu direnişin mevzilerinden biri. Tutsak aileleri çocuklarına sahip çıkıyor, infaz yakmaların son bulması, hasta tutsakların serbest bırakılması talebiyle adalet istiyor.

Unutmayalım ki hapishanelere yönelik TC devletinin her tasarrufu dışarıda yaşama geçirdiği politikalarla doğrudan ilişkilidir. Zira dışarıyı teslim almak isteyenler önce içeriye saldırmaktadır.

Tecride, tredmana, keyfi ve hukuksuz uygulamalara, infaz yakmalara karşı şimdi mücadeleyi, dayanışmayla daha fazla büyütme zamanı!

Insanlığın sömürüye dayalı sistemlere karşı mücadelesi de bu mücadelede sömürülenlerin canlarını feda etmeleri de neredeyse insanlığın bilinen tarihi kadar eskilere dayanıyor. İçinde bulunduğumuz emperyalizm ve proleter devrimler çağında emperyalist kapitalist sistem başta olmak üzere günümüzde her sömürü düzenini ortadan kaldırarak insan emeğini özgürleştirme mücadelesinde can verenler de elbette kronolojik olarak insanlığın sömürü düzenlerine karşı verdikleri ilk mücadelelerin bir parçası, devamcısı durumundadırlar. Onları, binlerce yıllık sömürüye karşı mücadele ederken can veren öncüllerinden ayıran temel fark ise bunu bir program, bir bilinç ekseninde yapıyor olmalarıdır.

Kapitalist sistem henüz gelişme aşamasındayken işçi sınıfı aleyhine ama burjuvazi lehine son derece eşitsiz bir sosyal durum ortaya çıkarmaya başlar. İşçi emeğinin sömürsünden kaynaklanan bu eşitsizlik hali giderek daha korkunç bir hal alır ve kapitalizmin doğası gereği işçi emeği ile ortaya çıkarılan toplumsal zenginlik toplumdaki azınlık olan burjuvazinin elinde toplanırken işçi sınıfı ve emekçilerden oluşan çoğunluk, sefaleti paylaşmak durumunda kalırlar. Tıpkı daha önceki eşitsizlik koşullarının o koşullara isyan eden çağın devrimcilerini ortaya çıkardığı gibi kapitalizmin eşitsizlik ve sömürüye dayalı yapısı da elbette kapitalizme karşı isyan edecek, onu yıkmak ve sömürünün olmadığı bir düzen inşa etmek isteyen devrimcileri ortaya çıkaracaktı. İşte tarihsel, sınıfsal ve sosyal bağlamda koşullar bugün kapitalist sömürüye karşı bir bilinç ve program dahilinde mücadele etmemizi sağlayan Marksizm Leninizm Maoizm'i ve böylelikle sınıflar mücadelesi tarihinde insanlığı sömürüye dayanan sistemlerden kurtarıp, sömürünün olmadığı yarının toplumunu inşa etmek üzere ortaya çıkarmış oldu.

MLM bilimi bize; kapitalizm başta olmak üzere her türlü sömürü sisteminin kaçınılmaz olarak ve giderek artan oranda toplumsal zenginliği bir avuç asalak burjuvanın elinde toplarken; toplumdaki esas büyük kitlenin ve esasen işçi sınıfının ve ezilen halkın aynı oranda yoksullaşacağını somut olarak öğretir. MLM bize; kapitalist sistemin işçi sınıfına ve emekçi halka yoksulluk, sefalet, açlık, salgın hastalıklar, savaşlar vs. yoluyla sürekli olarak kitlesel ölümleri yaşattığı ve yaşatacağını gösterir. MLM bize; bu somut gerçekliğe son vermenin ancak işçi sınıfının öncülüğünde ve önderliğinde, baş-

Devrim İçin Ölümsüzleşenlerimizi Anıyoruz!

ta köylülük olmak üzere, ezilen emekçi sınıfların gerçekleştireceği bir toplumsal devrimle mümkün olabilir ve işçi sınıfı ve insanlık ancak bu yolla kapitalist sömürü sisteminden kurtulabilir demektir.

Her türlü sömürü düzenine karşı verilen her mücadele, sistemin yine yoksullar arasından seçerek görevlendirdiği ve hiyerarşik örgütlenmelerin en üstünde burjuvazinin kendi öz sınıf örgütlenmelerinin olduğu, burjuva devlet aygıtı tarafından engellenmek, bastırılmak, yok edilmek istenir. Burjuvazi bunun için devlet aygıtını bir şiddet aracı olarak kullanmanın yanısıra işçi sınıfını ve ona öncülük edecek devrimcilerin sistemi parçalamayı doğrudan hedef alan programlarını bozmak, işçi sınıfının devrimci ideolojisini burjuva ideologlarca geliştirilen teorilerle bozulmaya tabi tutmak gibi ideolojik saldırıları da kullanır. Nasıl ki “savaş siyasetin silahlarla sürdürülmesi” ise devletin açık karşı-devrimci şiddeti de ideolojik saldırıların polis-asker vs. aracılığıyla sürdürülmesi durumudur. Dolayısıyla burjuva devlet aygıtı, kendisine yönelen devrimci eylemi bozmak, savsaklatmak ve bunlarla birlikte devrimci grup ve kişi-

leri yok etmek üzere örgütlenmiş tarihsel ve ideolojik olarak gerici bir kurumdur.

İlham kaynaklarımız...

Dünyada ve Türkiye’de sömürü sistemine ve onun ezilenler üzerindeki gerici diktatörlüğü demek olan devlet aygıtına karşı mücadelelerinde milyonlarca devrimci emeğin sömürüden kurtulması, ezilen ulusların ve inançların özgürleşmesi, kadınlar ve LGBTİ+’lar üzerindeki ataerkil baskının yok edilmesi, ekolojik dengenin sağlanması vb. vb. kısaca insanlığın gelecekteki toplumunda sömürüden ya da başka bir nedenden kaynaklanan toplumsal bir eşitsizlik olmasın diye hayatlarını feda ettiler ve feda etmeye devam ediyorlar. Hayatını okuduğumuzda, her birisinin bizlere ilham kaynağı olması gereken, sömürüyü yeryüzünden silme gayesindeki devrim için mücadele ederken, canlarını feda eden devrimcilerin her birinin gerici devlet tarafından öldürülmesinin anlamı sömürüye son verme mücadelesini engelleme gayretidir.

Devrimcileri kurulu düzen ve burjuvazinin demokratik ya da faşist görünümü diktatörlüğü açısından “tehlikeli”

yapan devrimcilerin basitçe sermayeye zarar verme eğilim ya da pratikleri değildir; yukarıda belirtilen MLM bilinç ve program dahilinde sisteme yönelen ideolojik ve pratik saldırılarıdır. Bu nokta bilincin önemini geriye atarak salt ölüme odaklı devrimci pratikle MLM pratiği ayıran önemli bir noktadır. Devrim mücadelesinde canlarını feda etmiş olan bütün devrimcileri anıyorken onların ölümlerini anlamlandırmak onların mücadelelerinin tarihsel, sınıfsal ve sosyal bağlamda ne anlam ifade ettiğinin vurgulanmasına sıkı sıkıya bağlıdır.

Yaşamlarını feda edenler kutup yıldızımızdır!

Hakim sınıfların demokratik ya da faşist görünümü diktatörlüğünün görevi, işçi emeğinin sömürüsüyle ortaya çıkan akıl dışı eşitsizlik düzenini zor ile işçi sınıfı ve ezilen emekçi kitlelere kabul ettirmektir. Bunu gerçekleştirebilmek için burjuva akademilerinde tezler üretip işçi sınıfını devrimci mücadeleden alıkoymayı da; harekete geçmiş devrimcileri ya da devrimci grupları besledikleri asker, polis marifetiyle yok etmeyi de bir yöntem olarak

Devrim mücadelesinde canlarını feda her bir devrimci onların izinden yürüyerek insanlığı sömürsüz bir dünyaya erdirmek isteyen her komünist devrimci için bir yıldızdır.

kullanır. Hakim sınıfların diktatörlüğünün o ya da bu yöntemle elde etmek istediği sonuç işçi sınıfının devrimci ideolojisinin işçi sınıfı ve ezilen emekçi safları arasında yayılmasını, komünist partisinin işçi sınıfı ve emekçiler arasında devrimci örgütler kurmasını, kurduğu devrimci örgütleri komiteler vasıtasıyla en küçük işçi grubuna ve emekçi halka kadar genişleterek siyasal, askeri bir güç olarak hakim sınıfların karşısına dikilmesini engellemektir.

İçimizden alınıp katledilen devrimci yoldaşlarımızın öldürülmelerinin nedeni de budur. Elbette başta emeğin kapitalist sömürden kurtuluşu kavgası olmak üzere, köylülerin, kadınların, LGBTİ+'ların, farklı ulus, milliyet ve inançların, canlıların haklarının korunması ya da ekoloji mücadelesinde vb. yaşamlarını feda eden her devrimcinin bu tutumu binlerce yıllık insanın insan olma mücadelesi ve bunun gelecek için taşıdığı anlam düşünüldüğünde kahramancadır. Ancak sadece kahramanlık vurgusu ile sınırlandırılan bu tutumun, yukarıda anıldığı şekliyle, ideolojik bağlamından koparılmasının MLM bir perspektiften kabul edilebilir bir yanı yoktur.

Devrim mücadelesinde canlarını feda her bir devrimci onların izinden yürüyerek insanlığı sömürsüz bir dünyaya eriş-

tirmek isteyen her komünist devrimci için bir yıldızdır. Ancak aynı zamanda o her bir yıldız bizim saflarımızda öne çıkmış bizden birisidir. Devrimcileri ya da devrimci komünist önderleri, MLM'nin ustalarını mücadele eden diğer bütün devrimciler için erişilmez bir yerde kabul eden bütün yaklaşımlar aslında burjuvaziye hizmet etmektedir. Şöyle ki; sömürü ve baskı sistemine son vermek için mücadele eden her devrimcinin izinden yürüdüğü önderi, ustası ile arasına aşılması imkansız mesafeler yerleştirmek ve üstelik sözüm ona bunu da önder ve ustaları yüceltmek adına yapmak, esasen ideolojinin her devrimci açısından tıpkı ustalar ve önderler gibi kavranabilir ve geliştirilebilir olduğuna ilişkin gerçekliğin ve iddianın bozulmaya uğratılmasıdır. Ustaların ve önderlerin kişiliklerinin mistifikasyonu, onlara yüklenen ve aslında gerçekçi olmayan özellikler vb. sadece onların bıraktıkları davayı sahiplenen devrimcilerin ustaların ve önderlerin geride bıraktıkları devrimci ideolojiyi ve onun işlevini doğru kavrayamamalarını da beraberinde getirir. Bu olguyu MLM usta ve önderlerden tüm devrim için canlarını feda etmiş devrimcilere kadar genişletebiliriz. Bugün kimi devrimci örgütlerde belirgin bir şekilde görülebilen "şehitlik" kavramının altının

doldurulmuş, MLM sınıf mücadelesi bağlamından kopuk, sınıf mücadelesinin yol, yöntem ve nihai amacı gibi temel sorularla ilişkisi belirsiz hale gelmiş olmasının temelleri burada yatmaktadır.

Hakim sınıfların diktatörlüğü elbette devrimcileri ideolojik olarak engellemeyemediği noktada ideolojik saldırılarını şiddet araçları ile sürdürür. Geleceğin sınıfsız toplumunu kurma mücadelesine sarsılmaz bağlarla bağlı olan her devrimci için ölüm kaçınılmaz bir durum olarak belirdiğinde elbette devrimciler canlarını dün olduğu gibi bugün de yarın da feda etmekten sakınmayacaklardır. Ancak henüz böyle bir ikilik durumu dahi ortaya çıkmamışken, doğrudan devrimcinin ölümünü bir mücadele aracı olarak her koşulda ve her zaman kullanmak ideolojik olarak MLM'i kavrayamamış olmanın göstergesidir.

Her bir devrimcinin ölümü devrim mücadelesinin gelişimi açısından yukarıda anlatıldığı biçimiyle ağır bir kayıptır. Dolayısıyla devrimci örgütün her bir devrimci kadronun kaybedilmesi durumunda bu ölümün hangi diyalektiğin sonunda ortaya çıktığı, kaçınılmazlığı, kaybettirdikleri ve kazandırdıklarını ince ince sorgulaması gerekir. Hele ki devrimci hareketin görece güçsüz olduğu, kitlelerle ilişkisinin

önemli oranda gerilediği koşullarda bunu çok daha sıkı sıkıya yapmak gerekir.

Güçlü bir devrimci örgüt ile ileri

Türkiye'de İbrahim Kaypakkaya tarafından Komünist Manifesto Türkiyeleştirilip komünizm mücadelesi için proletarya partisi örgütlendiği ilk dönemden bu yana dört yüzden fazla şehit verdi. Şehitlerimizin her birisi canlarını feda ederken eylemlerinin ortaya çıkaracağı komünist topluma sonsuz bir sadakat duymaktaydılar. Sadece bizim saflarımızda mücadele ederek ölümsüzleşen yoldaşlarımız değil; Türkiye devrimci Hareketi bünyesinde savaştan bütün devrimciler için bu böyleydi.

Ülkemizde "cesaretiniz varsa gelin" diyen Sabahat Karataş, önüne konulan sehpa özgölünde sisteme tekme savurarak dağıtan Remzi Basalak; Türkiye devrimci hareketinin en başarılı şehir gerillalarından Tamer Arda; mücadele dolu yaşamı ile hepimiz için örnek olması gereken Habip Gül ve hepsinin adlarını burada anmamız olanaksız olan bütün Türkiye devrimci hareketi şehitleri de bizim şehitlerimizdir. Onları "bizim" yapan bizlerin tarihsel ve ideolojik olarak Türkiye işçi sınıfının ve ezilen emekçi sınıflarının faşist diktatörlüğüne son verecek, demokratik halk devrimi ve sosyalizm mücadelesini zafere götürecek olan yegane kolektifin proletarya partisi olması gerçekliktir.

Bundan 50 yıl önce kurulan proletarya partisini kuruluş amaç ve işlevine uygun olarak tüm dünyanın devrimci şehitlerini anmak, -yani onları sınıf mücadelesinin anlamını derinlemesine kavrayarak ve onların şehit düşmelerini bu anlam içerisinde kavrayarak onları anmak-, onların resimleri önünde sıkı yumruklarla hesap sorma ant içme pratiğinin yanında, ideolojik mücadeleyi yükseltmekle mümkündür.

Hakim sınıflar saflarımızdan çok sayıda kıymetli yoldaşımızı ve devrimciyi alarak onları öldürdü. Bunu yapmasının temel amacı bizleri sınıf mücadelesinde öndersiz, örgütsüz bırakmaktır. O halde yoldaşlar başta olmak üzere ölümsüzleşen bütün devrimcileri anmak için yapılması gereken bellidir. Devrimci örgütü güçlendirmek, işçi sınıfı başta olmak üzere ezilen emekçi halk içinde, kadınların, gençlerin, ezilen ulus, milliyet ve inançların içerisinde örgütlülüğümüzü yaymak ve güçlü bir devrimci örgüt ile hakim sınıfların diktatörlüğünü paramparça etmek!

Mülteciler Yaşadığımız Yoksulluğun Sorumlusu Değil!

Göçmen ve mültecilere yönelik ırkçı saldırılarda özellikle de son dönemlerde ciddi bir artış yaşanıyor.

Birçok kentten her gün irili ufaklı ancak can alan ırkçı saldırı haberleri basına yansıyor. Kamuoyuna “Suriyeliler” olarak yansıtılan mağdurların çoğu zaman Afgan, Afrikalı, Filistinli veya başka ülkelerden Türkiye’ye gelen mülteciler olduğu biliniyor. Göçmenlere yönelik saldırılar çoğunluklu “adli vaka”, “kişisel husumet” vb. denilerek yetkili makamlarca geçiştiriliyor, vakaların üstü örtülmeye veya gerçeklik çarpıtılmaya çalışıyor. Ne var ki yaşananların kendisi hiçbir soru işaretine mahal vermeyecek düzeyde açıkça ırkçı-milliyetçi saiklerle çok sayıda saldırı yaşandığını bunların da bizzat devletin gözetimi ve oluruyla gerçekleştirildiğine işaret ediyor. Ocak’ın ilk haftasında kamuoyuna yansıyan birkaç vakaya bakalım:

Sözgelimi, İzmir Güzelbahçe’de 16 Kasım günü, 23 yaşındaki Mamoun al-Nabhan, 21 yaşındaki Ahmed Al-Ali ve 17 yaşındaki Muhammed el-Bish, bir saldırgan tarafından üzerlerine benzin dökülerek katledildi. Suriye İnsan Hakları Gözlemevi tarafından kamuoyuna duyurulan olay, polis ve yetkililer tarafından bir ay boyunca saklandı. Olaydan birkaç gün sonra polis tarafından yakalanarak tutuklanan katil K.K. polise verdiği ifadede JİTEM görevlisi olduğunu söyledi.

Faşist saldırgan, 2000 yılında askerliğini yaparken komutanının kendisine artık JİTEM için çalışacağını söylediğini bunun ardında da Güneydoğu’da bazı ope-

rasyonlara katıldığını anlattı. Öldürdüğü 3 Suriyeli gençle bir dönem aynı işyerinde çalışan saldırgan fabrikada Suriyeliler geldikten sonra iş alamaz olduğunu iddia etti.

9 Ocak günü Esenyurt’un Bağlarçeşme Caddesi’nde yaklaşık yüz kişi, Suriyeli esnafa ait dükkânlara saldırdı, “**Burası Türkiye, Suriye değil**” sloganı attı. Konuyla ilgili İstanbul Valiliği’nden yapılan açıklamada, olayın göçmenler arasında yaşanan adli bir kavga olduğu duyuruldu.

Ne var ki bölge esnafı, yaşananların basına yansıtıldığı gibi olmadığını, mülteci ve göçmeler üzerinden büyük bir rant devşiren çetelerin, göçmenlere düzenli bir şekilde saldırdığını anlattı.

10 Ocak günü İstanbul Bayrampaşa’da ikamet eden Suriyeli mültecilerin evi yüzleri kapalı bir grup tarafından basıldı. Evin kapısını kırarak ellerinde sopa ve bıçaklarla içeri giren bir grup mültecilere saldırdı. 19 yaşındaki Nail Alnaif bıçaklanarak öldürüldü. Al Naif’in arkadaşlarının anlattığına göre, apartman girişindeki güvenlik kameralarını kıran grup, kendilerini polis olarak tanıttı. Hatta bazılarının üzerinde polis yeleği, ellerinde telsiz ve silah bulunuyordu.

8 Ocak Cumartesi günü Ankara Pursaklar’da yaşayan Afgan bir aile ırkçı saldırıya maruz kaldı. Pursaklar Saray Fatih Mahallesi’nde yaşayan Fatih Şahin ve kardeşi üst katlarında oturan Afganistanlı bir ailenin kapısına gidip göçmenlere silah çekti. Şahin’in kardeşi göçmenleri darp etti. Sokağa inen saldırganlar tesadüfen karşılaştıkları mülteci ailenin büyük oğluna ve iki arka-

daşına da silah çekerek tehdit etti, saldırdı.

Kuşkusuz Suriyelilere ve diğer göçmen ve mültecilere yönelik saldırılara ilişkin başka onlarca-yüzlerce örnek verilebilir. Göçmenlerin statülerine dair hukuki belirsizlikleri, geri gönderilme korkuları, toplumdaki dışlanmışlıkları vb. başka pek çok nedenden dolayı maruz kaldıkları saldırıların büyük bir kısmının adli mercilere taşımak istemedikleri de biliniyor. Bu gerçeğe birlikte düşündüğümüzde göçmen ve mültecilere yönelik saldırı vakalarının çok ciddi boyutlarda olduğuna şüphe yok.

Dayanışma ve mücadeleyi büyütelim!

Birkaçını sıraladığımız örneklerle daha yakından baktığımızda; İzmir’de yaşanan katliamda saldırganın JİTEM geçmişi, Bayrampaşa’da saldırganların polis kıyafetiyle katliamı düzenlemeleri, Esenyurt’ta atılan ırkçı sloganlar, söz konusu saldırıları düzenleyenlerin, ideolojik politik-kültürel şekillenişleri hakkında yeterince ipucu veriyor.

Geçtiğimiz günlerde Ümit Özdağ’ın İzmir’de Suriyeli bir esnafa yönelik kameralar önündeki hakaretleri, Bolu Belediye başkanının Suriyelilere yönelik ırkçı demecileri daha genel anlamda gerek iktidar gerekse de burjuva muhalefet cephesinden topluma zerke dilen ırkçı-şovenist histerinin söz konusu saldırılar için uygun bir iklim yarattığına şüphe yok.

Dahası Esenyurt’taki vakada karşımıza bir kez daha çıkan polisin ve yetkililerin gözetiminde göçmenlerin birçok hukuki ve ekonomik ihtiyaçları üzerinden nemalanan ve büyük bir rant devşiren faşist mafya örgütlenmeleridir. Suriyeli esnafları haraca bağlayan, göçmenlerin mevcut statülerini onlar üzerinde denetim kurma ve onları sömürmenin bir aracı olarak kullanan bu çetelerin kollukla eşgüdüm içinde olduğu aşikâr. Nitekim Esenyurt’ta saldırının karakolun 300 metre yakınında cereyan etmesine rağmen polisin olaydan çok sonra gelmesi de buna işaret ediyor.

Müesses nizamın iktidarı ve muhalefetiyle aldığı tutum, toplumun kılcal damarlarına sürekli bir biçimde ırkçı-şovenist histerinin şırıngalanmasını sağlıyor. Bunun sistemin genel politikası olduğu bir gerçek. Ne var ki son dönemlerde mülteci ve göçmenlere yönelik artış gösteren saldırganlığın iktidarın yaşadığı tıkanmışlık, ekono-

mik alanda yaşanan kriz gerçekliğiyle bir ilişkisi söz konusu.

Alım gücü her gün biraz daha düşen, yoksulluk, sefalet cenderesinde ayakta kalmaya çalışan geniş toplumsal kesimlerin büyük bir öfke biriktirdiğine şüphe yok. Açık ki AKP-MHP iktidarı da bunun farkında. Toplumun derinliklerinde biriken ve düzenin müsebbibi olduğu söz konusu tepkiyi yeniden düzenin derin dehlizlerine akıtmanın ve buradan doğru kendini yeniden örgütlemenin bir adımı olarak göçmen kartı devreye sokuluyor. Ya da başka bir deyişle ırkçılık ve milliyetçilik eliyle göçmenler hedef tahtasına konularak ezilen emekçi kitlelerin sisteme karşı biriktirdiği tepki akıttırmak isteniyor.

Sistemin içinde debelendiği kriz hali derinleştikçe, iktidarın bu vb. politikaları daha fazla devreye sokacağı açık. Göçmen ve mültecileri hedef alan tıpkı Ankara Altındağ’dakine benzer kitlesel saldırılar, katliamların örgütlenmesi şaşırtıcı olmayacaktır.

Türk, Kürt uluslarından ve çeşitli milliyet, inanç ve kimliklerden ezilenlerin bugün yaşadığı derin yoksulluk ve yoksulluğun sebebi olan AKP-MHP iktidarı, bir taraftan dünyaya insanlık dersi verirken diğer yandan göçmenleri iç siyasette birer politik malzeme olarak görüyor. Gerektiğinde birer oy deposu olarak kullanıyor, ihtiyaç duyulduğunda paramiliter örgütlerde istihdam ediyor, bunların hiçbirisi olmadığında farklı sektörlerde güvencesiz, ucuzu iş gücü olarak emeğini sömürüyor. Veyahut mafya çete örgütlenmeleri eliyle toplumsal gerilimi arttırmanın böylelikle ezilenlerin bilincinde biriken öfkenin hedefi haline getirerek mevcut sömürü ve zulüm düzeninin üstüne kalın bir örtü çekiyor.

İrkçılık, şovenizm eliyle iktidar, her gün biraz daha keskinleşen ve derinleşen çelişkilere müdahale ediyor, ezilenlere kendilerinden olan bir başka hedef göstererek onları birbirine düşürüyor. Sonra da kurtarıcı edasıyla sahaya çıkarak istikrarı sağlayan güç rolüne soyunuyor.

Biliyoruz ki, bugün yaşadığımız sorunların nedeni göçmenler değildir. Bilakis göçmen ve mülteciler emperyalistlerin ve onların emirleri doğrultusunda hareket eden işbirlikçi uşak devletlerin politikaları sonucu yerlerinden, yurtlarında oldular.

Öyleyse ezilenler, yaşadıkları acıların gerçek sorumluları karşısında dayanışmayı ve mücadeleyi büyütmelidir!

Krizin Faturası Halka; Kur Korumalı Mevduat Sistemi!

Türkiye’de son yıllarda saklanamaz hale gelen ekonomik kriz artarak devam etmektedir. Zamlar, hayat pahalılığının artışı derin bir yoksullaşmayı beraberinde getirmektedir. Alım gücü düşen halk, büyük bir yoksulluk bunalımı ile karşı karşıya kalmaktadır. Geleceksiz, güvencesiz bir şekilde hayata tutunmaya çalışan ezilenler açlık ile karşı karşıya kalmaktadır. Var olan ve artarak devam eden ekonomik kriz, gündelik yaşamı derinden etkilemektedir.

Tüm hayata yansıyan kriz, iktidar ve muhalefetin el birliği ile manipüle etmeye, krizin esas nedenini gizleme çabası içerisindedir. Muhalefetin “kötü yöneticiler” söylemine iktidar “dış güçler” söylemi ile karşılık vermekte iken; var olan krizin büyüklüğü dar bir alana sıkıştırılmaya çalışılmaktadır. Son zamanlarda salt döviz kuru üzerinden yapılan tartışmalar gerçekleri gizlemenin bir örneği olarak karşımıza çıkmaktadır. Hakim sınıf temsilcileri, sistem tartışmalarına girmeden hedef saptırmak istemektedirler. Döviz kuru üzerinden yapılan tartışmalar neredeyse tüm kesimlerin ilgisine maruz kalmaktadır. “İndi çıktı” tartışmaları arasında gündelik olarak takip edilen noktaya gelinmiştir. Mesele böyle olunca iktidar ve muhalefet birbirlerine karşı kozlarını, döviz kuru üzerinden oynamaktadırlar. Öyle bir algı yaratılmıştır ki, dövizin inmesi ve çıkması arasında kendi varlıkları için bir neden bulabilmektedirler.

Doların 18 bandını geçmesinin ardından 20 Aralık 2021 Pazartesi akşamı kabine toplantısının ardından R.T.Erdoğan, Kur Korumalı Mevduat (KKM) programını açıklamıştır. Dolar daha açıklama yapılırken 12’lere ardından 11’lere kadar düşmüştür. Elbette bu düşüş, iktidar tarafından zafer havası yaratılarak kutlanmaktadır. Düşmesi zafer olarak sunulan dolar kuru, 13-14 bandında durmaktadır.

Nedir Kur Korumalı Mevduat?

R.T.Erdoğan’ın kabine toplantısının ardından yaptığı açıklamanın ardından kararın Resmi Gazete’de yayınlanması ile Kur Korumalı Mevduat programına geçildi. Bu programla bankalarda TL mevduatı bulunanlara döviz kurunun verilen faizin üzerinde artması sonucunda devlet garantisi verilmiş oldu. Yani TL, dolara endekslenmiş oldu. Bankalarda TL mevduatı olanlar, döviz kurunun artış ve azalış oranına göre gelir elde edecekler. TL mevduatının getiri-

si, döviz kuru artışından az olursa, aradaki farkı Merkez Bankası’nın ödemesi dolayısıyla bu paranın Hazine’den çıkması anlamını taşımaktadır. Diğer bir şekilde söylersek bankada parası olanların kur getirisini bankada parası olmayan milyonlar ödeyecektir. R.T.Erdoğan’ın yeni bir şey bulmuş gibi açıkladığı KKM Türkiye’de ilk kez 1967 yılında Döviz Çevrilebilir Mevduat (DÇM) hesapları adı altında uygulamaya sokulmuştu. Döviz ihtiyacının artması ile dışarıdan döviz girişini teşvik etmek amacıyla açılan hesaplara TCMB, Hazine adına, kur garantisi vermişti. Diğer bir deyimle kur farkları bütçeden karşılandı. Ancak DÇM’lerin anapara ve kur farkı ödemeleri verilen garanti nedeniyle Hazine’de aşırı bir yük oluşturdu. İlk etapta 3.5 milyar dolarlık bir döviz girişini sağlansa da para arzında artışa ve enflasyonda yükselişe neden olmaları ile sınırlama getirilir. 1977 yılının ilk ayları geçtikten sonra hesap açılma hızındaki düşüşle TCMB ve bankalar ilk açılan hesapların garanti sürelerinin gelmesi ile ödemelerde zorlanır ve sistem 1978 yılında sonlanır. Bu uygulamayı bugünkü ekonomik modelin yapı taşlarını döşeyenlerden biri olan Turgut Özal’ın 1987’deki değerlendirmesi “...İşte geçmişin hatalarının bir topluma ne kadara mal olduğunun basit bir bilançosu budur.1970li yıllarda o zaman kendilerini akıllı, uyanık sananlar böyle bir yol buldular. Tam 221 bankaya borçlandık ve Türkiye bunları ödeyemedi” şeklindedir.

KKM sistemi ile sermayenin ihtiyaçlarının faturası halkın tamamının sırtına yıkılmaktadır. Açıklanan programda ihracatçılara verilen kur garantisi programın özünü bizlere açıklamaktadır. İhracatçıların kur farkından doğabilecek her türlü zararı, halkın sırtından karşılanacaktır. Bakan Nebati’nin KKM açıklandıktan sonraki belirttiği gibi büyük sermayeye bir şey olmamaktadır, sefaletle sürüklenen alınteri ile çalışan milyonlardır.

R.T.Erdoğan’ın Merkez Bankası’nın (MB) faiz indirmesine ilişkin Kasım ayındaki “Nas ortada. Nas orada olduğuna göre sana bana ne oluyor? Olaya buradan bakacağız ve adımımızı ona göre atacağız” açıklamasının ardından 19 Aralık’ta da “Neymiş efendim, faizleri düşürüyormuşuz. Benden başka bir şey beklemeyin. Bir Müslüman olarak ‘nas’lar neyi gerektiriyorsa onu yapmaya devam edeceğim. Hüküm bu” demişti. Aylardır her konuşmasında faiz

karşıtlığı propagandasına dini de ekleyerek kullanılmaktadır. R.T.Erdoğan propagandasını faiz üzerine kurarak devam ederek faiz artırılmasına ilişkin alınacak kararların önüne geçmektedir. Artan kur ile birlikte adına faiz denmeyen, örtülü bir şekilde faiz artırımı olan KKM programının açıklanması hem dövizin düşmesi hem de net bir faiz artırımı dışında dolaylı yolla yapılması R.T.Erdoğan’ın “ben haklıyım” pozisyonunu devam ettirmesine olanak sağlamaktadır. Bankaların mevduatlara ödediğine faiz, Merkez Bankası’nın KKM üzerinden ödediğine de getiri denilecek.

R.T.Erdoğan yaptığı açıklamalarla neredeyse kurun yükselmesi için her şeyi yaptı diyebiliriz. Bu durumun muhalefetin belirttiğinin aksine bir iş bilmezlik edilişi kendi içinde tutarlı bir politika olduğunu söyleyebiliriz. R.T.Erdoğan temsil ettiği sermaye kesiminin ihtiyaçlarını karşılayabilmek ve iktidarını korumak için elinden geleni yapmaktadır. Aylardır süren kur tartışmaları ile var olan krizi sadece kur tartışmasına sıkıştırmayı başarmıştır. Kurun yükselmesi ardından yaptığı hamle ile düşürmesi zafer havası yaratması için gerekli şartları yaratmaktadır.

Döviz düştü, zamlar neden geri alınmıyor?

Döviz kurunun düşmesinin ardından başlayan tartışmalardan biri de “yapılan zamlar neden geri alınmıyor?” olmaktadır. İthal girdi malların döviz üzerinden olması dövizin artmasıyla birlikte zamları da beraberinde getirmektedir. Son dönemde döviz

kurunun bir haftada 18 bandını aşması ardından 13-14 seviyesine gerilemesi beraberinde indirim tartışmalarını da getirmektedir. Halkın gündemine giren bu tartışma, iktidar tarafından indirim yapın yoksa ceza yersiniz söylemi ile karşılanmaya çalışılmaktadır. Nitekim bu açıklamaların hemen ardından MİGROS, BİM, A101 gibi firmalar indirim gittiklerini belirten açıklamalar yapmaktadırlar. İndirim oranları ise % 10’u geçmemektedir. Nedeni fiyatların döviz kurunun şu anki seviyesinden gerçekleşmesidir. Aslında dövizin düşmesi ile düşen fiyat yoktur. Anlık olarak düşen akaryakıt ürünlerine gelen indirim, devletin ÖTV’yi arttırması ile yansımamaktadır. İndirim baskısı altında olan küçük üreticiler önce devlet indirim yapsın demektedir. % 400’lerde zamlanan gübre fiyatları, elektriğe, suya, doğalgaza, köprü ve otoyol geçişlerine vb. gelen zam, vergilerin artırılması vb. üretmez hale gelen üreticinin belini daha da bükmektedir. İktidar göstermelik olarak “indirim yapın” demekte, kendisi her kalemde fiyatları artırmaktadır.

Türkiye halkı derin bir yoksunluk ve yoksulluk ile karşı karşıya kalmıştır. İşsizlik, geleceksizlik, alım gücünün düşmesi, düşük ücretler bu durumu devasa boyutlara taşımaktadır. Sermaye ve temsilcisi iktidar, kendi pozisyonunu önümüzdeki dönemde yaşanacak kitle hareketlerine göre şekillendirmeye çalışmaktadır. Bu kadar yoksulluğun olduğu bir dönemde itirazların olması kaçınılmazdır. Bu itirazları örgütlemek, biraraya getirmek önümüzdeki dönemin gündışatını değiştirecek bir yerde durmaktadır.

SÖYLEŞİ Hayko Bağdat

Hayko Bağdat'tan Tek Kişilik Oyun: “Salyangoz”

Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu'nun (ATİK) korona öncesi, Avrupa'da birçok şehirde düzenlediği tiyatro turnelerinde, Barış Atay ve Cüneyt Sezer 'in sahnelendiği “Suç ve Keza” ve Mehmet Ali Alabora' nın sahnelendiği “Memleketimden İnsan Manzaraları” adlı oyunlar yer almıştı.

Önümüzdeki dönemde ise Hayko Bağdat, ATİK'in düzenleyeceği tiyatro turnesine “Salyangoz” oyunu ile seyirci ile buluşacak. Özgür Gelecek Gazetesi adına bizler de Bağdat ile bir röportaj gerçekleştirdik.

Çocukluk, gençlik ve evlilik maceralarını anlatan Bağdat'ın oyunu iki bölümden oluşuyor ve 100 dakika sürüyor. İlk bölüm, İstanbul Şişli'de hayatı yüksek bir apartman dairesinden kuşbakışı izleyen bir çocuğun, günün birinde dışarı çıkması, evde yaşam bulan kimliğin dışarıda çok farklı olduğunu görmeye ve anlamaya başlamasıyla başlıyor. Çocukluk ve ergenlik yıllarında başından geçen olayları trajikomik bir şekilde izleyiciye aktaran Bağdat, ikinci bölümde ise gençlik dönemini izleyiciye anlatıyor. Bağdat oyunu, yaşanan siyasi cinayetlere gönderme yaparak, izleyiciyi hüznölendirip düşündürerek tamamlıyor.

- Öncelikle oyunun adı dikkat çekici. Neden “Salyangoz”?

- Türkiye 'de bir deyim vardır. “Müslüman mahallesinde salyangoz satılmaz” derler. Çünkü salyangoz haramdır, kabuklu yiyecek olduğu için o coğrafyada uygun görülmez. Ermeni olmak da her türlü ırkçı, ötekileştirme politikalarına maruz kalmak demektir. Hakarete, şiddete, soykırıma uğrayan bir toplum olarak salyangozu satan değil bizzat salyangozun kendisi kendisi olmuştur. Oysa Anadolu aynı zamanda Ermeni halkının, Rum halkının ve birçok halkların ortak coğrafyasıydı. Bu oyun aslında Türkiye 'de Ermeni olmayı anlatıyor. Hepimizin az çok bildiği hikayeleri anlattığım, kendi evimin kapılarını açarak “gelin bir de içerden bakın” dediğim bir oyun. Salyangoz' un kabuğunun içine girmek gibi düşünün. Dışarıdan her şey tam anlaşılmaz. Seyirci bu oyunda (güncellenmiş hali ile) aslında bir Ermeni'nin evine girecek.

“Kaypakkaya geleneğindeki Ermeni yoldaşlar beni çok etkiliyor!”

- ATİK ile yollarınız nasıl kesişti ve Avrupa'daki ATİK gibi göçmen örgütlerinin, özellikle “sürgün” edilen yazar, akademisyen ve sanatçılar ile dayanışma içinde olmasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Ben henüz Türkiye'de iken, aldığım

bir davet ile Hannover'de ATİK ile tanışmıştım. Daha sonra da dünyanın birçok ülkesinde, 5 yıllık sürgün süreci boyunca ATİK ile yollarımız kesişti. ATİK devrimci önderleri sahiplenilen bir kurum. Özellikle İbrahim Kaypakkaya' nın Ermeni meselesi ile ilgili söyledikleri ve İbrahim Kaypakkaya geleneğindeki Ermeni yoldaşlar beni çok etkiliyor. ATİK her alanda dayanışmaya açık bir örgüt. Özellikle Avrupa'daki sürgünler ile böyle bir dayanışma ağı zamanın ruhuna çok uygun. Ben de ATİK ile böyle bir turnede birlikte çalışmaktan çok mutluyum.

- Bu oyun ile seyirciye verilmek istenen mesaj nedir? Bunun dışında oyunun güncellendiğini söylediniz. Seyirciyi ne gibi değişiklikler bekliyor?

- Aslında seyirciye mesajı bol olan bir oyun. Mizahi anlatım ile gerçek bir hikayeyi anlatıyor. Esas olarak faşizm ve ırkçılık karşıtı bir oyun. Bir arada yaşamayı savunur. Bu oyunun eski halini dünyanın 100'e yakın şehrinde oynadık. Özellikle Kürdistan'da Bitlis, Wan, Amed gibi şehirlerde oynadım. Yeni sezonda “Salyangoz +” diyoruz çünkü 5 yıllık sürgün yaşamımdan çok şey kattım. Yeni sezonda sürgün hikayeleri de var.

Kendi başıma malzeme çıkaracak kadar bir sürgün yaşamım var. Güncellenme oyunda yenilikler vadeden ama oyunun ruhunu koruyan bir durum. Yeni bir oyun çıkacaksa eğer ona dair de ipuçları barındıran bir güncelleme aynı zamanda. Seyircinin severek izleyeceğine inanıyorum.

- Son olarak gazetemiz okurlarına söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Son söz olarak şunu söylemek istiyorum; Zor günlerden geçiyoruz. Sadece sürgünler değil. Ülkede yaşananlar, cezaevindeki tutsakların durumu, özellikle gençlere yönelik saldırılar yoğun. Demokrasi mücadelesi yürüten insanlara baskılar çok yoğun. Bugüne kadar attığımız sloganlara, insanlara haykırdığımız iddialara hala sahip miyiz? Evet sahibiz.

Daha iyi bir dünya için mücadele ediyoruz. Bugün en çok umuda sahip çıkılması gün. Salyangoz oyunu bu umuda bir nebze de olsa sahip çıkma adına yapıldı. Dünyanın zor bölgelerinde, çok daha zor şartlar altında, yüzlerce polisin ablukaya aldığı sahnelerde oynandı. Mizah faşizmin büyük bir düşmanı ve mücadelemizin bir parçasıdır. Dayanışmayı büyütmeliyiz ve bugünleri hep beraber atlatacak ve daha güzel bir dünya için ele ele yürüyeceğiz diyorum. Teşekkür ederim.

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht İçin Açıklama

TKP-ML Avrupa Komitesi, “Devrimin Kızıl Kartalı Rosa ve Proletaryanın Büyük Öğretmeni Lenin Yolumuzu Aydınlatmaya Devam Ediyor” başlığıyla açıklama www.tkpml.com sitesinde yayımlandı.

Açıklama; “Bundan 103 yıl önce, 15 Ocak 1919 tarihinde Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht, Alman tekelci burjuvazisini başından beri destekleyen Sosyal Demokrat Partisi (SPD) hükümeti tarafından katledildi. Almanya işçi sınıfının bu iki komünist önderini bir kez daha saygıyla anıyoruz” ifadeleriyle başladı.

Devamla; “Lenin'i 21 Ocak 1924 tarihinde kaybettik. Marksizm'in ikinci nitel aşaması olarak Leninizm, işçi sınıfına ve ezilen dünya halklarına rehber olmaya devam ediyor. Rosa Luxemburg katledildiğinde Lenin, yoldaşı Rosa için ‘O bir kartaldı’ diyecek ve bu söz, 103 yıldır Rosa'yi en iyi tarif eden cümle olarak, belleklerimize silinmeyecek şekilde kazınacaktı. Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in katledilmesine giden süreç, I. Emperyalist Paylaşım Savaşı ve sonrasında Almanya'da başlayan 1918 Kasım Devrimi'nden ayrı ele alınamaz.

14 Aralık 1914 tarihinde Almanya Parlamentosu'nda yapılan oylamada, SPD, savaş bütçesini onaylamış, bu oylamada sadece Karl Liebknecht ret oyu vererek ‘Kahrolsun Savaş’ sloganını atmış ve ardından tutuklanmıştı” denildi.

Açıklama “20. yüzyıl tarihi Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in düşüncelerini doğruladı. Rosa'nın ‘Ya sosyalizm ya barbarlık’ şiarı boşuna değildi. İnsanlığın gerçek kurtuluşu ancak sosyalizmle olacaktır. Bunun için sınıf mücadelesini yükseltmeli, her alanda dayanışma içinde olmalıyız” şeklinde sona erdi.

Kazakistan'da Halk Direnişi

Çarlık dönemi “halklar hapishanesinde” Rusların egemenliği altında yaşayan Kazaklar, Rusya’da 1917 Ekim’inde Lenin önderliğindeki SBKP(B) öncülüğünde gerçekleşen Ekim Sosyalist Devrimiyle özgürlüklerine kavuştular.

1917 Ekim Sosyalist Devrimi’nden sonra Kazaklar kısa bir özerklik dönemi yaşadıkdan sonra 26 Ağustos 1920’de Rusya Federatif Sosyalist Cumhuriyeti içerisinde Kırgız Özerk Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti (KÖSSC) kuruldu. Kırgız ÖSSC, bugünkü Kazakistan bölgesini içeriyordu. Haziran 1925’te Kırgız ÖSSC, Kazak Özerk Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti olarak yeniden adlandırıldı ve idari merkezi Kızılorda kasabasına, Nisan 1927’de ise Almatı’ya taşındı.

5 Aralık 1936’da Kazak Özerk Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti, Rusya Sovyet Federatif Sosyalist Cumhuriyeti’nden ayrıldı ve Kazakistan Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti kuruldu.

25 Ekim 1990’da Kazakistan Sovyetler Birliği içinde bulunan bir cumhuriyet olarak kendi topraklarındaki egemenliğini ilan etti. 16 Aralık 1991’de de bağımsızlığını ilan eden son Sovyet Cumhuriyeti oldu.

2 milyon 7 yüz bin kilometre karelik yüzölçümüyle Kazakistan dünyanın en büyük ülkelerinden biridir. Çok zengin ve büyük petrol ve doğalgaz yataklarına sahip olmanın yanında zengin uranyum, krom, kurşun ve çinko rezervlerine sahip bir ülke. Bundan dolayıdır ki emperyalistlerinin iştahını kabartan ve büyük miktarlarda yabancı yatırıma çeken bir ülke konumundadır.

Kazakistan’ın Sovyetler Birliği’nden ayrılmasından sonra o dönemdeki lideri Nursultan Nazarbayev, ülkenin ilk cumhurbaşkanı oldu. 1997’de hükümet Kazakistan’ın başkentini Almatı’dan Astana’ya taşıdı. 23 Mart 2019’da Astana’nın adı eski Devlet Başkanı Nursultan Nazarbayev’e ithafen “Nur Sultan” olarak değiştirildi.

Kazakistan halk direnişi ve sokak

Kazakistan’da özellikle petrol ve doğalgaz sahalarında çalışan işçiler ücretlerinin azlığından, geçim sıkıntısı nedenleriyle, dönem dönem de özelleştirme karşıtlıklarıyla ilgili eylemler gerçekleştiriyorlardı. İşçi sınıfının örgütsüz bırakılması, sendikalar üzerindeki baskılardan dolayı da eylemlilikleri, grevleri başarıya ulaşamıyordu.

2 Ocak’ta ülkenin Hazar Denizi kıyısındaki Mangistau eyaletine bağlı Janaözen kentinde halk LPG fiyatına yapılan zammı protesto etmek için sokaklara döküldü. Petrol ve doğalgaz sahalarında çalışan işçiler de zamları protesto etmek amacıyla iş bırakarak yönetimin istifası yönlü sloganlarla sokakları işgal ettiler. Bu alanda başlayan sokak gösterileri aynı anda tüm ülkeye yayıldı. Güvenlik güçleri ilk anda protestoculara müdahale etmediler, hatta basına yansıyan haberlere göre bir kısım askeri ve güvenlik güçleri protestocuların yanında saf tuttukları görüldü.

Askar Mamin başbakanlığındaki hükümet LPG fiyatlarına yapılan zamlara karşı yapılan protestolar nedeniyle istifa etti. Zor durumda kalan yönetimin başı, Cumhurbaşkanı Tokayev, LPG, benzin ve dizel yakıt ile temel gıda maddelerinin fiyatlarına 180 günlük devlet düzenlemesi getirerek durumu kurtarmaya çalıştı. Ardından da ülkede OHAL ilan etti. OHAL’in ilanından bu yana da sokak çatışmalarında bugüne değin 16’sı güvenlik görevlisi 164 kişinin yaşamını yitirdiği, 5.800 kişinin de gözaltına alındığı güvenlik güçlerince açıklandı.

Sokaktaki protestolarla ilgili Cumhurbaşkanı Tokayev kendisini Güvenlik Konseyi Başkanlığı’na atamasına, protestolara katılanları tehdit etmesine rağmen sokak gösterileri durmadı.

Eylemlerle ilgili Cumhurbaşkanı Tokayev, üyesi oldukları Kollektif Güvenlik Anlaşması Örgütü (KGAÖ) liderlerinden yardım istedi. Rusya, Ermenistan ve Belarus ülkeye “barış gücü” adı altında asker de gönderdiler. Gelen son haberlerde halkın eylemlerinin bastırıldığı açıklandı.

Yoksullaşan halkın sokak muhalefeti

Kazakistan’da sokak çatışmalarının, yapılan zamların geri alınmasının ve hükümetin istifasının tartışmalarının sürdüğü bir dönemde ülkemizde de “sokak” tartışmalarının yapıldığı bir süreç tanıklık ediyoruz. Muhalefet partilerinin son yapılan zamlarla ilgili miting ve sokak eylemlilikleri için hareketlenmeleri üzerine R.T.Erdoğan da “Sokaklara ineceklermiş, Cumhur ittifakı olarak onları gidecekleri yere kadar kovalarız” diye açıklamalarda bulundu. Bu tehditlere karşın da muhalefet partilerinden özellikle de CHP’den “Sokağa çıkan kim, bizi sokağa çekmek istiyorlar ama biz ona

gelmeyiz” yönlü açıklamalar yapıldı.

Kitlelerin sokağa çıkması öyle birilerinin tehditlerine diğerlerinin de sinmelerine göre belirlenmiyor. Sokakların zapt edilmesi kitlelerin, emekçilerin kabağan öfkelerine bağlı. Yani bardağı taşıran son damlaya. Ülkedeki yoksulluğun, yolsuzluğun, baskının, zulmün arttığı dönemlerle bağlantılı bir durumdur. Taksim/Gezi İsyanı böyledir.

Gezi İsyanı sırasında AKP iktidarının muhalefete yönelik baskılarının tavan yaptığı, hak ve özgürlüklerin kısıtlandığı, sokaklarda kadınların katledildiği, öğrenci gençliğe yönelik baskıların arttığı bir dönemde gelişti. AKP iktidarının baskıcı uygulamalarına karşı kitlelerin sokak eylemlilikleriydi, başkaldırısıydı. Bunu tetikleyen de Taksim’deki Gezi Parkı’na AKP iktidarının Topçu Kışlası yapmak için parktaki ağaçların kesilmesi, buradaki yeşil alanın yok edilmek istenmesine karşı bir başkaldırı olarak gelişti. Burada bardağı taşıran son damla Gezi Parkı’ndaki ağaçların kesilmek istenmesiydi. Yani sokaklar hiç beklenmedik bir anda daha doğrusu “bardağı taşıran son damlayla” hareketleniyor.

Kazakistan’da da N.Nazarbayev, R.T.Erdoğan gibi ülkenin en zenginlerinden. Onun da akrabaları milyoner. Halk yoksulluk ve açlıkla boğuşurken onlar lüks ve sefalet içerisinde yaşıyorlar. Devletin belirli kademelerine yerleşmişler, ülkedeki vakıfların, şirketlerin başındalar. Eski Başkan N.Nazarbayev ülkeyi kendi malı gibi görüyor. Heykellerini diktirdi. Astana olan eski başkentin adını “Nur-Sultan” olarak değiştirdi. Yakın çevresi güvenlik, istihbarat sorumluları. Muhalefet baskı altında. Her yere bir güvenlik ordusuyla gidiyor. Nazarbayev’in idolü Rusya devlet başkanı Putin, onun gibi yönetiyor ülkesini.

Nazarbayev, 30 yıllık bir iktidar geçmişinden sonra devlet başkanlığını -sanki babasının çiftliğinin yönetimini devreder gibi- sözünden çıkmayacağını düşündüğü daha önceki Dışişleri Bakanı olan Tokayev’e devretti. Ama sosyal Konsey başkanlığını hala sürdürüyor. Yani tüm ekonomik, sosyal, siyasal kararların verileceği makamı elinde tutuyor.

Kazakistan halkının talepleri meşrudur!

Kazakistan’da da Türkiye’de olduğu gibi gelir adaletsizliği, yolsuzluk ve baskılar

halkın canına tak etmiş durumda. Ülkedeki zengin petrol ve doğalgaz gelirlerinden bir avuç zengin yararlanıyor. Doğalgazı Türkiye’ye, Avrupa’ya satarak servet kazananlar bir yana ülke halkı perişan, yoksul. Petrolü çıkaran, işleyen işçiler, emekçiler aç ve yoksullar. Üstelik ülkeleri bu denli zenginliğe sahipken. Ülkede asgari ücretle yaşamı devam ettirmek mümkün değil.

Kazakistan’da LPG’ye yapılan son zamlar bardağı taşıran son damla oldu. Ülkede patlayan öfke yılların birikimi diyebiliriz, çünkü daha önce de işçi direnişleri, grevler bu bölgede yaşanmıştı. Ama bu defaki sokakların tutuşması farklı diyebiliriz. Kazakistan’da şu anda 14 bölgede ve 3 büyük şehirde halk sokaklarda. Direniş petrol ve doğalgazın çıkarıldığı bölgeden başladı tüm ülkeye yayıldı.

Kazakistan’da halk; Cumhurbaşkanı’nın ve tüm Nazarbayev yandaşlarının istifasını, 1993 Anayasasının iyileştirilmesini, sendika kurma hakkı ve siyasi tutukluların serbest bırakılmasını ve baskılara son verilmesi gibi siyasal talepleriyle sokaklara çıktı.

Kazakistan Sosyalist Hareketi de ülkedeki sokak hareketleriyle ilgili bir bildiri yayınlarak “siyasi iktidarın ve Anayasanın değişmesi talepleriyle genişleyen hareketin devlet tarafından şiddetle bastırılmak istenmesine” tepki gösterdi. Genel grev çağrısı yapılan açıklamada “*Asker ve polis terörüne karşı örgütlü direnişi sağlamak için toprak ve üretim bazında birleşik eylem komitelerinin oluşturulması acildir*” denildi. Açıklamada ayrıca dünyadaki işçi hareketleri, komünist ve sol hareketlere de dayanışma çağrısı yapıldı.

Açıklamada hareketin öne çıkan talepleri arasında; tüm siyasi tutuklular serbest bırakılsın, yasaklı Kazakistan Komünist Partisi ve Kazakistan Sosyalist Hareketinin faaliyetleri yasallaşırsın, işçilere sendika, grev ve gösteri yapma hakkı verilsin, gibi taleplere de yer verildi.

Devlet Başkanı Tokayev’in OHAL ilan etmesiyle, Rusya’nın başında bulunduğu KGAÖ’nün ülkeye “Barış Gücü” adı altında asker göndermesiyle bu direnişin sona ereceğini düşünmek doğru değil. İşçi ve emekçilerin, Kazakistan halkının demokratik haklar için mücadelesi son bulmayacak gibi görünüyor.

PUSULA

Zulme Karşı Direnmek Haktır

Bugün yaşanan işsizliğin, yoksulluğun sorum-lusu burjuva egemenlik sistemidir. Bu neden-le yoksulluğa, açlığa, haksız savaflara itirazı olan herkesin bu sömürücü sisteme karşı net bir tutum alması gerekir. Çünkü kapitalizm, insanları mülksüzleştiren ve üretim araçlarına yabancılaştıran sömürücü bir sistemdir. Diğer bir ifadeyle bu sistem herkesi kapitalizmin ücretli kölesi durumuna getirme anlayışı üzerine kurulmuştur. Dolayısıyla burjuva politikacı-ların her fırsatta dile getirdiği “gelir dağılımın-daki eşitlik”, “insanca bir yaşam” söylemleri var olan bu gerçekleri karartmaya dönüktür. An itibariyle yaşanan kriz dönemlerinde mil-yonlarca insan işsizlik ve yoksulluk pençe-sinde kıvrılırken bir avuç kan emici asalak, milyonlarca dolarına yeni milyonlar kattı. Yani emeğini satanlar yoksullaştıkça onlar zenginleşti. R.T.Erdoğan’ın sarayları, “Beşli Çete” denilen burjuvalar ve onların tüm suç ortaklarının servetleri işçilerin, köylülerin kı-sacası tüm emekçilerin yoksullaştırılması po-litikalarıyla elde edilmiştir.

Tüm bu gerçekler bize sorunun kayna-ğının burjuva feodal egemenlik sistemi ol-duğunu gösteriyor. Son yüzyıllık tarihimize bakalım: Nice hükümetler, iktidarlar değişti. Değişmeyen tek şey, zulüm ve soygun düze-nidir. Bu nedenle başta işçi sınıfı olmak üzere, ezilen uluslar ve halkların sorunları bu sistem sürdüğü müddetçe gerçek manada hiçbir çö-züme ulaşamaz, kalıcı kazanımlar elde edilemez. Keza kapitalistlerin azami kâr-sınırsız büyüme istemleri bugüne kadar insanlık için büyük yıkımlara ve doğanın tahribatına yol açtı.

Tüm bu saldırılara karşı ezilen-sömürülen yığınların tepkisi farklı düzeylerde dünyanın sokaklarına yansıyor. Bu durum egemen sınıfları korkutuyor. Korkularını gidermek için başvurdukları tek silah, devlet terörüdür. Tür-kiye’de de zamlara, zulme karşı tepki giderek daha da yoğunlaşıyor. Bu tepkiye karşı ege-menler tehditler savuruyor. Bu konuda iktidar ile burjuva muhalefetin tutumu arasında özde bir fark yoktur. İktidar kendisine yönelik ge-lişen her protesto eylemini “terörizm” le suç-luyor. Burjuva muhalefeti ise ezilenlerin bu haklı öfkesini sistem içi kanallara akıtma ça-bası içinde. Yani alternatif bir devrimci seçe-neğine karşı (fiili direnişler) egemenlerin tüm

klikleri aynı siperde. Bu haydutlar cephesinin şu gerçekleri görmesi gerekir; Haksızlığın, hukuksuzluğun olduğu her yerde direnmek bir haktır. Bu hak fabrikalarda, sokaklarda, tarlalarda ve dağlarda kullanıldı ve kullanılacaktır. Bunu engellemeye egemenlerin gücü yetmez.

Üretenleri zafere götürecek olan sınıf bi-lincidir. Sınıf bilincinin olduğu yerde örgütlü-lük ve kazanma kararlılığı vardır. Bunun ol-madığı yerde ücretli kölelik sistemi bir kader gibi görülür. Ne yazık ki Türkiye işçi sınıfının tarihi bu konuda büyük olumsuzluklar içerir. Elbette ki yer yer sergilenen ve sarı sendika-cılığın sınırları da aşan güçlü direnişler vardır. Ama buna rağmen işçi sınıfı cephesinde sis-temli bir mücadele hattı yaratılamamıştır. Bu da sınıftan kopuk bürokrat sendikacılık an-layışının daha da kökleşmesine yol açmıştır. Bu nedenle işçi sınıfının bilincini karartan, sı-nırlı ekonomik taleplere hapseden her türden sınıf işbirliği anlayışına karşı sınıf bilinciyle kuşanmış bir mücadele çizgisinin yaratılma-sı zorunludur. Bu konuda geçmiş mücade-le tecrübelerimizden öğrenmeliyiz. Yeniye geçmiş süreçteki olumluluklarımız üzerinde günün gerçekliğini de dikkate alarak yaratıcı bir perspektifle inşa etmeliyiz. Başta işçi sını-fı olmak üzere tüm ezilenlerle bağ kurmanın yol ve yöntemleri üzerinde kafa yormalyız. Temas kurmadan, yürütülen ekonomik-siya-sal mücadelenin öznesi olunmadan örgütlü-lükten, kitleleri harekete geçirmeden söz edilemez. Bu konuda bir zihniyet değişikliğine yani işçi ve emekçilerle bağ kurmak için çaba sarf eden, sabırla, inatla örgütlemeye çalışan devrimci bir duruşa ihtiyaç vardır. Bu çaba olmadan sistemin kontrolü altında olan sarı sendikaların gerçek yüzü açığa çıkarılamaz. Reformizmin uzlaşmacı-işbirlikçi çizgisi işçi sınıfı içinde teşhir edilemez. Kısacası top-lumsal muhalefet içinde işçi sınıfının tarihsel rolünü oynaması için asgari düzeyde bu dev-rimci görevlerin yerine getirilmesi gerekir. Dünyada ve bölgemizdeki tüm gelişmeler ezen ve ezilenler arasındaki çelişkinin daha şiddetli bir boyut kazanacağını gösteriyor. Tüm bu gelişmelerde ezilenlerin lehine kalıcı kazanımlar elde etmek için daha örgütlü, daha disiplinli bir çalışma zorunludur.

Kavgada Ölümsüzleşenler

Kavgada Ölümsüzleşenler

Ali Haydar Yıldız: Halk Ordu-su’nun ilk komutanı Ali Haydar Yıl-dız, Dersim Mazgirtlidir. İnandığı devrim mücadelesinde Proletarya Partisi’nin kurucuları arasında yer aldı. Yıldız, 24 Ocak 1973’te TC or-dusunun saldırısında şehit düştü.

Meral Yakar: Antep Nizip doğumlu olan Meral Yakar (Kinem), devrim-ci mücadeleye üniversite yıllarında atıldı. Kinem, PDA revizyonizmine karşı mücadele hattını Proletarya Partisi saflarına taşıdı ve partinin ilk kadın üyesi oldu. 22 Ocak 1973’te yoldaşının kaza kurşunuyla yaralan-mıştır. İşkenceciler onu yaralı halde sorgulayarak 25 Ocak 1973’te işken-cede katletmiştir.

Selahattin Doğan: 1954 Sinop do-ğumlu Selahattin Doğan, Proletarya Partisi ile İstanbul’da tanıştı. Birçok askeri eylemde bulunan Doğan, 5 Ocak 1978’de bir çatışmada yara-lı bir şekilde esir düşer. İşkenceci-ler ondan bilgi alamaz ve 2 Şubat 1978’de katleder.

Yunus Koç: Karşılı olan Yunus Koç, Proletarya Partisi saflarında müca-dele yürütürken 2 Şubat 1979’da Ar-dahan-Ölçek köyünde jandarmalar tarafından katledildi.

Hazro Şehitleri

24 Ocak 1981 tarihinde bir ihbar sonucunda askerlerin attığı pusu so-nucu Dersim Mazgirtli Haydar As-lan ve Amed Hazrolu İhsan Parçacı, Amed Hazro’da şehit düşer. Onla-rı ihbar eden muhtar, 13 Temmuz 1981’de Proletarya Partisi tarafın-dan cezalandırılmıştır.

Salih Güneş: Dersim Ovacık do-ğumlu Salih Güneş 1978 yılında Proletarya Partisi ile profesyonel mücadeleye başlamıştır. 1980 AF-C’sinde birçok işkenceye göğüs gerenler arasındadır. Güneş, görev alanı olan Çukurova’ya giderken 1 Şubat 1993 günü trafik kazasında ölümsüzleşti.

Yel Dağı Şehitleri

1993 yılının Ocak ayının sonlarında Halk Ordusu II. Mıntıka Birliği’nin üslenme alanının deşifre olması ve düşmanın hava taarruzuna maruz kalmaları üzerine yer değiştirmek

zorunda kalan 50 kişilik gerilla bir-liği, Yel Dağı’nda bir destan yarattı. Önlerinde iki seçenek vardı: Ya düş-manın üslendiği ovaya inerek imha olmak ya da Munzur’u aşmak. Bir çığlık koptu yürekten; 21 Ocak’ta Zeki Peker yürüyemeyeceğini söy-leyerek “Yoldaşlar beni bırakın, be-nim kavgam buraya kadar, benden yoldaşlara ve kavgamıza selam söy-leyin” dedi. Ve yürüyüş devam etti. Medetsiz Munzur, Erkan Fener’i aldı bu kez birlikten. Ali Demirdağ yürüyemiyordu artık. Ama ses çıkar-mamıştı. Yoldaşlarının yürüyüşünü engellemek istemiyordu. Yoldaşları başına toplandı. Dr. Hü ayağa kalk-mak istedi, başaramadı. Zafer işare-ti yapabildi ancak... Köyün ışıkları görünmüştü artık. Munzur boyun eğmişti Partizanlara... Fakat Barba-ra Anna Kirstler, Ali Ekber Batasul ve Ali İhsan Yalçın köye ulaştıktan sonraki günlerde zatürreden kaynak-lı yaşamlarını yitirerek 21 Ocak-10 Şubat 1993 tarihleri arasında ölüm-süzleşen Partizanlar, Yel Dağı şehit-leri olarak tarihteki onurlu yerlerini aldılar.

Artvin Yusufeli Şehitleri

3 Ocak 1994’te Nilüfer Atav’ın ölümsüzleşmesinden sonra gerilla birliği, Yusufeli Karakolu’nu basma-ya karar verir. 24 Ocak 1994 günü çıkan çatışmada Parti Üyeleri Erhan Öztürk, İhsan Şimşek, Hasan Özdo-ğan ve Muharrem Kaya şehit düş-müştür.

Beşler

2 Şubat 2011 tarihinde Proletarya Partisi’nin seçkin kadroları, Halk Ordusunun beş kadın gerillası, kal-dıkları kış üslenim kampında bulun-dukları manganın çökmesi sonucu ölümsüzleşti. Proletarya Partisi MK üyesi ve Dersim Bölgesi Siyasi Ko-miseri Sefagül Kesgin (Eylem) ile gerilla birliği komutanı ve savaşı-çılarından Nurşen Arslan (Emel), Gülizar Özkan (Özlem), Fatma Acar (Dilek) ve Derya Aras (Sevda) ölüm-süzleşti. Proletarya Partisi, 24 Nisan 2019’da gerçekleştirdiği 1. Kong-resi’nde Nurşen Arslan’ı Parti Üyesi olarak onurlandırdığını açıkladı.

Enes Kara'nın İntiharı ve Cemaatlere İlişkin Politikamız Üzerine

Enes Kara, 10 Ocak'ta yaşamına son verdi. Arkasında sadece görüntülü ve yazılı birer not bıraktı ancak bu notlar yalnızca Enes'in değil bu topraklarda yaşayan milyonlarca gencin haykırışının ortak ve en yalın ifadesi oldu. Sömürü düzenini yıkmaktan başka çaremizin olmadığını daha basit ve bu kadar çarpıcı bir şekilde anlatabilen az sayıda metinden biriydi Enes'in aramızdan ayrılırken bıraktığı not. Onun mesajlarını henüz okumayan ya da dinlemeyen varsa daha güçlü örgütlenmekten, her yanıyla ko-kuşmuş bu sömürü düzenini yıkmaktan ve milyonlar için yeni bir yaşam yaratmaktan başka çaremizin olmadığını yeniden görmek adına okuyup dinlemelidir.

Aile baskısı, toplum baskısı, yaşamlarımızın sadece sermayelere katıldığı sürece anlamlı olduğunu yaymaya çalışan bu düzende yapılan her şeyin anlamsızlığını ve geleceksizliği anlatırken Enes, sistemin bizim için ne olup olmadığını yeniden ortaya koydu: “19 yaşımı asla böyle hayal etmemiştim.”

Enes'e (ve daha nicesine) yeni düzeni yaratma sözümüz var, o bizim bütün haykırışlarımızı alıp üzerine yaşamını koyarak billurlaştırdı.

Ülkedeki faşist iktidar, kendi komp-rador sermayeleri emperyalistlerce nasıl yönetiliyorsa ülkeyi de öyle yönetmeye çalışıyor: Bir ellerinde havuç diğer ellerinde sopa.

Eyleme geçmesin, sokağa çıkmasın, örgütlenmesin, kendi alternatiflerini oluşturmamasın diye bir ellerinde sopayı diğer ellerinde havucu göstererek halk sessizleştirilmeye çalışılıyor. Şu anki iktidar düzeninde sopayı göstermek AKP'ye, havucu göstermekse CHP'ye düştü. AKP yönetimi eyleme geçen herkese fiili şiddetin her türlüünü sergileyerek CHP ise ilerde olan ama görünmeyen bir tarihteki “tatlı ve huzurlu” günleri göstererek halkı sessizleştirme görevlerini yerlerine getiriyor.

Elbette bu faşist iktidarın iki yönlü icraatları, sadece bir avuç asalağın daha fazla zenginleşmesini milyonların açlığı üzerinden var eden burjuva düzenin ihtiyaçları doğrultusunda hayata geçiriliyor.

Bu sömürü düzeninin ebedi olduğu

Enes Kara'nın arkasında, bizim için bıraktığı not o kadar gerçekçi ve toplumun her yanına öyle bir dokunuyordu ki, Enes için yaptığımız her şeyde meşruluk bilinci ta derinlerimize kadar erişmişti. Yanlış anlaşılmasın, yaptığımız her eylemde, kurduğumuz her sözde biz zaten haklı ve meşru olanız.

aldatmacasına sömürüye maruz kalan herkesi zorla razı etmek için kolluk gücü devreye sokuluyor. Halk için yapılan her şey atılan her adım yapılan her eylem yasaklanıyor.

Din tüccarları ise bu yaşananları Allah'ın bir hikmeti, yaratanın takdiri sayarak insanları içinde eylemle bulundurmaları gereken kendi özgürlük sürecinden alıkoymaya çalışıyor. Sömürülme düzeyimizin gittikçe arttığı ve giderek daha yoksul hale geldiğimiz, emekçiler için gerimizde sınıfsal manada yüzümüzün güldüğü bir günün olmadığı, bu düzen devam ettiği sürece de önümüzde herhangi çıkar bir yolun görünmediği bu sisteme şükrettirilmeye çalışılıyor.

Din tüccarı da, burjuvalaşmış aydını da, polisi de, sistemin kendi partileri de yerli ve yabancı bir avuç asalağın çıkarına olan bu düzenin devam etmesi için çabalayan yüzlerce araçtan bazıları. Cemaatler bu araçlardan sadece biri ve sadece belli nüanslarla diğerlerinden ayrılıyorlar. Bu nedenle onlara karşı çı-

karken, cemaatleri en aşağılara bir yere koymak ya da ilk başta -en öncelikli olarak- cemaatlere-tarikatlara karşı çıkmak beyazlığın ve aydınlanmacılığın devrimciler üzerindeki etkilerinden biridir. Sistem içerisinde ve sisteme tabi olan her örgütlenme eşit düzeyde karşıtıdır ve onlarla olan düşmanlığımızın düzeyi de onların burjuva iktidara yakınlaştıkları, komprador burjuvaziyle çıkarlarının ortaklaşması tarafından tayin edilir. Bu ortaklığın düzeyi arttıkça düşmanlığımız büyür.

Cemaatlere ilişkin politikalarımız ne olmalıdır?

Türkiye koşullarında, bu koşullar öyle ya da böyle içten ya da dıştan müdahalelerle değişmediği sürece değişmeyecek olan tek düşmanımız emperyalizme bağlı komprador burjuvazi sınıfıdır. Cemaatlere ilişkin politikalarımız, cemaatlerin bu sınıfa olan yakınlığı veya uzaklığıyla belirlenir. Kimi cemaatler bugünkü sömürü düzenine doğrudan ortaktır, kimi

cemaatler o kadar kârı olmaksızın bu sömürü düzenini desteklerler, kimilerinin de çıkar ilişkileri zayıftır veya böyle bir ilişkinin içerisinde değildir. Buradaki farklılıklar bizim onları devrimin hedefinin neresine koyacağımızı belirler.

Ancak kesin olan bir şey varsa o da bu cemaatlerin halkın içinden olan (yani halka fiili olarak düşmanlık etmeyen-devrimden çıkarı olan) üyelerinin ve onların yurtlarında kalan öğrencilerin bu cemaatlerden ayrı olarak değerlendirilmeleri gerektiğidir. Özellikle cemaat yurtlarında kalan öğrencilerin ve ailelerinin sınıfsal kimlikleri düşünüldüğünde, bu kesimlerin genellikle toplumun en yoksul kesimlerinden olduğu görülebilir. Sırf bu nedenle objektif olarak görece daha devrimcilerdir ya da devrimci olmaya daha yatkınlardır. Devrimci kurumların ve de doğrudan proleter hareketin muhafazakar kitleyle bağlarının zayıflığı nesnel ve öznel bir takım nedenle tarihsel bir eksiklik olmuştur. İçerisinde yaşadığımız toplumda halkın

büyük bir kesimi, milyonlarca insan, yaşamında dini değerlere öncelikli olarak yer vermektedir ve kendisini muhafazakar olarak tanımlamaktadır. Bu durum doğal olarak, devrimin bu kitleye de dayanmak zorunda olduğunu gösterir. Pragmatik bir yaklaşımla değil halkın gerçekliğine uygun bir çözümlemeyle cemaatlere ilişkin kitle siyasetimiz, bu kitleyi ötekileştirici değil kapsayıcı olmak zorundadır.

Türkiye'deki devrim şüphesiz muhafazakar kitlenin de son derece yararına-çıkarına olacaktır. Öte yandan, muhafazakar kitle Kemalist aydınlanmacı kitleye göre belli düzeyde statükoyu ve özellikle batı merkezli emperyalist "doğruları" kabul etmez. Ayrıca tek işi ticaret ve sermaye olan ve bunu da İslam diniyle örtmüş olan cemaatlerin, tek işi devletin güncel politikalarının altına caizlik damgası vurmak olan Diyanet İşleri'nin verdiği din eğitimi bu eğitimi alan insanların çok büyük bir kesimini dinin olumsuz yanlarından uzaklaştırmaktadır ya da dinden bir bütün uzaklaştırmaktadır. Yani özetle dinci kesilen toplulukların büyük bir kesimi bizim yerimize insanları dinden uzaklaştırmaktadır. Ancak Kemalizm böyle değildir. Kemalist eğitimi iyi alanların neredeyse tamamı, devletçi statükocu olagelir. Bu

gibi nedenlerle muhafazakar kitlenin devrim sürecinde örgütlenmesi görece daha kolaydır. Bu nedenle de politikalarımız ikinci kez kapsayıcı olmak zorundadır. Cemaatleri tarikatları hedef alıyoruz diye, gönülden ya da gönülsüz olarak onların üyeleri olan kitleyi devrimcileştirmekten dolayı olarak alıkoymak bu kitleye mesafelenmek son derece hatalıdır. Buradaki tartışmamız kimi cemaatlerle devrim sürecinde bir ittifak kurma tartışması değildir. Bu tartışmanın somut karşılığı proleter hareketin ve onun kurumlarının çok daha güçlü ve etkili olduğu durumlarda bulunur. Tartışmamız proleter hareketin güçlenmesi, sömürüye son vereceği devrimi gerçekleştirmesi için güç kazanabileceği, kitle temelini oluşturacağı ve halkın mücadeleye iktidarı alacağı en geniş kitleyi doğru analiz etme ve devrimi yapacak olan kitleleri kazanmayla ilgilidir. Yinelerseniz; konumuz şimdilik bir ittifak tartışması değil, kitlenin devrim sürecinde kazanılması için doğru bağların oluşturulmasına ve böylece güçlenmeye, örgütsel kapasiteyi artırmaya yönelik ideolojik bir tartışmadır.

Öte yandan, cemaat-tarikat yurtlarının kapatılması ya da denetlenmesini talep etmek hatalı taleplerdir. Bir kere bu cemaatlerin kapatılmasını ya da denet-

lenmesini devletten talep etmek, günümüz devlet yapısının meşru olduğu fikrinin sonucudur. Halk için cemaatlerden binlerce kat daha tehlikeli olan devletten medet ummak da nedir? Ayrıca devlet, cemaatlerin, cemaat evlerinin denetlenmesine ilişkin bir yasa hazırladığı durumda denetlenen kimler olacaktır? Şüphesiz devrimcilerin yaşadığı evler, kolektif evlerimiz, kızlı-erkekli kalan öğrenciler vb. Bunun sonucunda halk için "özel yaşam" diye bir şeyin kalmadığı burjuva düzende hayatlarımızın iyice iğdiş edilmesi için devlete fırsat durduk yere verilecektir.

Bu nedenle parasız, bilimsel, anadilinde eğitim talebi şimdiki durumda yeterli bir taleptir. Parasız eğitim sağlandığı durumda (ki bu durum aslına bakarsak bu düzende hiçbir zaman sağlanamaz hatta mücadeleyi büyütmediğimiz sürece eğitimin ekonomik yükü giderek daha büyük ölçülerde halkın üzerine bırakılır) insanlar olabildiği ölçüde özgür bir biçimde nerede kaldıklarına karar vereceklerdir. İster kendi başlarına-arkadaşlarıyla ister devlet yurtlarında ister özel yurtlarda isterse de cemaat evlerinde kalmak nazaran kişilerin iradelerine kalacaktır. Cemaat yurtları kapatılsın demek yerine, barınma sorununu da içeresine alan parasız eğitim şiarını yükselt-

mek bu anlamda daha devrimci ve doğru bir taleptir.

İstiklal Caddesi eylemi ve meşruluk bilinci

Enes Kara'nın arkasında, bizim için bıraktığı not o kadar gerçekçi ve toplumun her yanına öyle bir dokunuyordu ki, Enes için yaptığımız her şeyde meşruluk bilinci ta derinlerimize kadar erişmişti. Yanlış anlaşılmasın, yaptığımız her eylemde, kurduğumuz her sözde biz zaten haklı ve meşru olanız. Fakat bazı gelişmeler meşruluk bilincini toplumsal düzeyde etkiler ve toplumun her yanından (çok az sayıda da olsa tam faşistleşmiş polisleri dahil) insanlara yaşananları, yaptıklarını sorgulatır. Enes Kara eylemleri böyle bir içeriğe sahipti.

Doğal olarak Enes Kara için Taksim Tünel'de yapmak istediğimiz ve İstiklal Caddesi'nde gerçekleştirdiğimiz eylemin her anına bu meşruluk bilinci sirayet etti. Tüm zorluğuna rağmen, Beyoğlu Kaymakamlığı'nın yasağını fiili olarak bir paçavraya dönüştüren, 86 kişinin gözaltına alınmasına karşın eylemin sonuçlanmasını sağlayan şey de esasta bu meşruluğu bilincine oturtan iradenin sonucuydu. Polis saldırısı, fiili karşı koyuşa ve o saldırıyı anlamsızlaştıran bir direnişe dönüştü. Gözaltına alınma süreci de gözaltı süreci de, aynı süre zarfında eylemin gerçekleştirilmesi süreci tüm yönleriyle böyle yaşandı.

Bu nedenle, Enes Kara eylemlerindeki meşruluk bilincimizi her hareketimizde yanımızda bulundurmamız ve bu bilinci büyütmemiz gerekmektedir. Haklı ve halktan yana olanlar bizleriz, ister muhafazakar olsun ister laisist olsun ister inanmasın ister ulusal bilinci ağır bassın ya da hemşericilik kültürü bulunsun halkın tüm kesimlerinin çıkarını bizler savunuyoruz. Haklarını savunduğumuz bu kesimlerin kurtuluşu ise elbette devrim mücadelesinde bu kesimlerin kazanılmasıyla ilgilidir. Bu nedenle halkın hiçbir kesiminde ideolojik veya pratik anlamda düşmanın saldırılarının etkili olmasına izin vermeyelim, sınıfsal olarak bizden olanı, bizden yana olanı kazanalım.

SÖYLEŞİ | YDG: “Gelin Birlik Olalım, Mutlaka Kazanacağız!”

2021 yılını geride bıraktık. Geride bıraktığımız yılda, ekonomik krizin halkın elindeki bir avuç ekmeği dahi kaybettığı bir yıl olarak hafızalara kazınmış oldu.

Mevcut ekonomik krize rağmen iktidar başta Kürt halkı ve kadınların mevcut kazanımlarına dönük saldırılarını ardı arkası kesilmeden devam ettirdi. Elbette bu saldırıların karşısında örgütlü güçler de sokaklarda, meydanlarda direnmeyi sürdürdü.

2021 yılı hem saldırıların hem de direnişlerin yılı oldu denilebilir. Bu direnişin hemen her alanında bulunan Yeni Demokrat Gençlik (YDG) ise halk gençliğine ulaşmak için bir kampanya örgütledi. Geçtiğimiz günlerde final metni yayınlanan kampanya sürecini ve YDG’nin mevcut sürece ilişkin görüşlerini İstanbul YDG’den Şifanur ve Duran ile konuştuk.

- 2021 yılı ekonomik çalkantıların yaşandığı bir yıl oldu. Aynı zamanda egemenlerin çok yönlü saldırıları gerçekleşti. Gençliğin penceresinden baktığın zaman geçtiğimiz 2021 yılına dair ne söyleyebilirsin?

Şifanur Çetin: 2021 yılı pandemi koşullarının hala sürdüğü, işçilerin, halkın daha da ezildiği, yıprandığı, gençliğin özellikle sokağa çıkma yasaklarıyla yaş sınırlamaları getirilerek daha da yalnız hissettirildiği bir dönem olarak geçti denilebilir.

Yine bu süreçte sermayenin ve devletin işçi emeğini sömürerek patronları zenginleştirdiği ve yaşanan ekonomik krizin, daha da derinleşerek işçi sınıfına daha büyük bir yük olduğu bir dönem oldu. Bu süreçte alım gücü düştü, işten atmalar çoğaldı, enflasyon yükseldi, bununla birlikte işsizlik rakamları da arttı.

Ve işten atmaları da daha geçerli bir hale getirmek için Kod-29’u işçiler üzerinde bir sopa olarak kullanarak; haksız işten atmalarla işçileri tazminat-sız bir şekilde işten attılar. Tabi bu da işçi sınıfı için büyük bir mağduriyet ve hak gaspına sebep oldu. Saldırıları ek olarak geçtiğimiz yıl işçilerin emek ve mücadele günü olan 1 Mayıs, güya pandeminin etkisi gerekçe gösterilerek işçi sınıfına yasaklandı.

Esasta amaç halkın sokağa çıkmasını engellemek ve oluşan tepkiyi alaşağı etmektir. Devlet kendi bakış açısından yasakladı 1 Mayıs’ı, terörize etmeye çalıştı.

Bu yaşanan her şeyin yani ekonomik krizin, baskıların, krizin, kayyumların her gün yaşandığı yerde bir de üstüne her yeni gün bir intihar ve cinayet haberiyle uyandık. Devlet, İstanbul Sözleşmesi’nden de bir gecede çekildi. Zaten uygulanmıyordu ve biz kadınlar uygulanması için mücadele ediyorduk. Ama onu uygulamaktan ziyade çekildiler tamamen. Ve biz buna karşı kadınlar olarak direndik ve direnmeye devam edeceğiz, İstanbul Sözleşmesi’ni savunmaya devam edeceğiz.

- Sen de bir öğrencisin ve İstanbul’da yaşamaya çalışan bir gençsin. 2021 yılındaki enflasyonu, alım gücündeki düşüşü, işsizliği hayatında nasıl hissettin?

Duran Turgay: Baktığım zaman geleceğimi kararttıklarını görebiliyorum. Benden ve gençlikten umudu götürdü açıkçası bu yıl. Çünkü evet Türkiye’de bir ekonomik kriz var ancak bu kriz sadece emekçiye var, bunu herkesin bilmesi gerek.

Kapitalist efendiler, sermayelerine sermaye katarken emekçinin cebinde ki her bir kuruş azalmaya devam etti. Mesela pandemi süreci yaşandı, bu süreçte birçok insan işsiz kaldı, birçok insan mecburen evde kaldı, işyerlerini kapattı. Birçok emekçi bunu yaparken devlet herhangi bir şekilde bu insanlara yardım etmedi, devletin yaptığı tek şey insanlara bir çuval patates vermek oldu.

Bu süreçte dolar yükseldi ve bununla birlikte her şeye zam geldi. Dolar 18’e çıkarıldı, zenginler kendi dolarlarını bozdurdu sermayelerini artırdı, ardından dolar 11’lere kadar düştü ve olan yine emekçilere oldu.

Dolar yükselip ekmekten suya kadar her şeye zam gelirken, dolar düştü ancak her şeyin fiyatı artmaya devam ediyor. Alım gücünün düştüğü, fiyatların fahiş zamlarla yükseldiği bu dönemde asgari ücret zammı açıklandı. Bu zamma “tarihi bir yükseliş” dediler ama sadece ekmeğin fiyatı üzerinden baktığımız zaman bile asgari ücretin gerçek manada yükselmediği ortada. Şu an ekonomik olarak batmış durumdayız ve bunu onlar da biliyor. Bunları gören gençler de çıkış yolu bulamayıp intihar ediyorlar. İntiharların ilk sebebi elbette umutsuzluk ve gelecek kaygısı.

Devlet öyle bir hale getirdi ki insanları; oy kullanıyorsun oy kullandığın partiye kayyum atıyorlar, üniversiteye gidiyorsun ona kayyum atıyorlar, özgür hissetmiyor kimse. Çünkü kimse, kendi geleceğine dair özgürce bir karar veremiyor.

Bu nereye kadar devam edecek? Kayyum meselesini de biraz açmak istiyorum. Geçen yıl Boğaziçi Üniversitesi’ne atanan kayyumun ardından büyük bir direniş sergilendi. Bu direnişle birlikte yoğun bir gözaltı saldırısı ve tutuklamalar oldu. Ancak direniş tüm bu saldırılara rağmen devam etti. Baktığımız zaman devletin kayyum pratiği tabii ki ilk değildi. HDP’li belediyelere de birçok kez atandı ve o kayyum süreci devam ediyor. Kayyumun ne olduğunu anlamak için basit bir kayyum pratiğini anlatmak istiyorum. Mardin Kızıltepe’de (Qoser) mahallelerimizin, köylerimizin ismi Kürtçe iken, kayyumların atanmasının ardından bu isimlerin hepsi Türkçe’ye çevrildi.

Bu sanırım durumu özetler. Uğur Kaymaz’ın adını taşıyan bir bulvar vardı şehir merkezinde. Uğur Kaymaz’ın annesi evlerinden çıkıp o bulvarın ismini gördüğünde belki bir nebze olsun acısı hafifliyordu. Ancak kayyum o

bulvarın ismini bile çok görerek bulvarı yıktılar. Yani artık burada oy kullanmanın tek başına bir işe yaramadığını herkesin anlaması gerekiyor. Oyumuza da kayyum atıyorlar. Bizim gençlik olarak örgütlenip, haklarımızı savunmamız gerekiyor. Gençliği bu saldırılarla yıldırmak istiyorlar ama bizim için korku yerine direniş ve örgütlenme gerekli.

“Halkın tüm saldırılara rağmen sözünü söylediği bir dönemdeyiz!”

- Bu saldırılara karşı da 2021 yılında birçok direniş gerçekleşti. Ocak ayında, başlayan Boğaziçi Direnişi, yine kadınların İstanbul Sözleşmesi’ni savunma iradesini göstermesi bunlardan biri. Bu yoğun saldırılara ve sürece karşı gençliğin iradesini ortaya koyarak nasıl bir direniş sergilendi ki bunların bizatihi aktörlerinden biri YDG idi. Siz bu direniş sürecini nasıl gördünüz?

Şifanur Çetin: Şahsen ben çok olumlu bakıyorum yani bu bana güç veriyor, cesaret veriyor. Olan onca şeye rağmen; onca baskıya, onca zulme, onca görmezden gelmeye, bile bile her şeyi gözümüzün önünde yapmalarına rağmen, bu kitleyle-bu birliktelikle hareket etmek neden var olduğumun bilincine vardiıyor beni.

Geçtiğimiz yılda da zaten alanlarda birçok kez ses çıkarmamız bunun örnekleriydi. Ki birçok örnek var, ancak en yoğun hissettiğim yer Newroz’du. Çok coşkulu ve güzel geçti. Evet, yasaklamaya çalıştılar, ancak binlerin iradesine engel olamadılar.

Geçtiğimiz yıl dediğim gibi 1 Mayıs’ı bize yasakladılar, bunun üzerine İstanbul Sözleşmesi’nin kaldırılmasına karşı isyan eden kadınlara Taksim’i yasakladılar. Ancak biz de tüm yasaklara, baskılara karşı kadınlar olarak, işçiler olarak, gençler, LGBTİ+’lar olarak direnerek sözümüzü söyledik. Kadınlar olarak 1 Temmuz’da İstanbul Sözleşmesi’ni savunmak için Taksim’de polis barikatlarını zorlayarak kararlılığımızı göstermiş olduk.

Yeni Demokrat Gençlik (YDG) olarak bu süreçlerde vardık ve bu eylemlerin bize hareketlilik kattığını söyleyebilirim. Çalışmalarımızı da bu yönde sürdürüyoruz. Halkın tüm bu saldırılara ve baskıya rağmen sözünü söylediği bir dönemdeyiz ve biz de YDG olarak halk gençliğinin sözüne kulak verip çalışma-

larımızı yoğunlaştıracamız.

- Geçtiğimiz yılın eylemleri, direnişleri göz önünde bulunduracak olursan bu süreci tersine çevirecek bir gençlik hareketi senin için ne anlam ifade ediyor?

Duran Turgay: Yani bence örgütlü bir gençlik, direnen bir gençlik her şeyi değiştirebilecek durumda ama buna da destek olmak gerekiyor. Yani öyle evinde oturup da gençler yapsın, şu yapsın, devrimciler yapsın diye bir şey yok, herkesin bir şekilde bir şeyler yapması gerekiyor. Yani Şifa arkadaşın da dediği gibi 1 Mayıs’ı yasakladılar ama Newroz’u kutlayabildik.

Mesela hep bir direniş hali var aslında ülkede. Ama bu mevcut direniş halini daha da büyütmek gerekiyor. Bir an önce bilinçlenip mücadeleye ve mücadele yürütenlere destek olmak gerekiyor.

Bilinçlenmek de aslında bir nevi devrimcilere de bizlere de düşüyor. Halkı bilinçlendirmek istiyoruz. Ama halk öyle bir korku içinde ki yani bugün iktidarlar tarafından öyle bir korkutulmuş ki elimizdeki bildirileri bile almaktan çekinir olmuşlar.

Yani Anayasa’da halk verilen hakkı kullanmaktan dahi çekiniyor insanlar. Anayasanın Madde 34’ünde silahlı ve saldırısız bir insan izin almadan istediği gibi yürüyüş, protesto düzenleme hakkına sahiptir. Ama bunu yaptığımızda hep bir polis baskısı, saldırısı ve bir faşist baskı hissediyorsunuz. Bundan dolayı halk korkup meydanlara çıkmıyor. Aslında korkmayıp, birlik olursak, hepimiz birden meydanlara çıkarsak ne polis ne iktidar, hiç kimse önümüzde duramaz.

Bir an önce birlik olup, bizi ezen, dü-

şüncelerimizi öldüren, geleceğimizi öldürenleri tahtlarından indirmeliyiz. Bir an önce meydanlara dökülüp bilinçlenmeliyiz, birlik olmalıyız.

Yine bu yıl katledilen Deniz Poyraz var. Faşist bir katil tarafından katledildi.

Onun şahsında bir kez daha direneceğimizi yineliyorum. Onlar vurdukça hep daha ileri, hep daha ileri gideceğiz. Şöyle güzel bir söz vardır: *“Ben susarsam sen susarsan nasıl çıkar karanlıklar aydınlığa.”*

Ben inanıyorum ki elbet bir gün istediğimiz bir noktaya varacağız. Mutlaka kazanacağız!

“Geleceğimizi zenginelere yedirmeyeceğiz!”

- YDG’de 2021 yılında bir kampanyaya sürecini geride bıraktı. YDG’nin kampanyasını nasıl görüyorsun ve YDG olarak önümüzdeki sürece dair neleri planlıyorsunuz?

Şifanur Çetin: YDG olarak aylardır “Geleceği Zenginelere Yedirmeyeceğiz” şiarı ile bir kampanya çalışması yürüttük. Geçtiğimiz yıl ile kampanyamız aslında çok özdeşti ve hala daha on yıl sonra da yirmi yıl sonra da aslında özdeşleşebilecek bir kampanya baktığımız zaman.

Çünkü sürekli zenginler tarafından işçi sınıfı sömürülüyor ve buna karşılık geleceğini yedirmek istemeyen bir cephe var; işçiler, gençler, LGBT+’lar ve ezilenler elbette. Kampanya süreci öncesi yoğun eğitim çalışmaları gerçekleştirerek kampanyaya hazırlandık öncelikle. Bu süreçte ise YDG dergimizi çıkararak temelimizi oluşturduk. Tabii şiarımız “Geleceğimizi Zenginelere Ye-

dirmeyeceğiz” iken, bunu genişleterek “Geleceğimizi Patriyarkaya Yedirmeyeceğiz” ve “Geleceğimizi Kayyumlara Yedirmeyeceğiz” şiarlarını da kullandık.

Kampanya sürecinde birçok bildiri dağıtımı gerçekleştirip işçi sınıfı ve gençlikle biraraya geldik. Yine işçi sınıfının yoğunlukta olduğu Esenyurt, Sefaköy gibi alanlarda çalışmalarımızı yoğunlaştırıp afiş ve stickerlarımızı yapıştırdık.

Kayyuma karşı ise Boğaziçi’nde birçok çalışmalar gerçekleştirdik. Keza 24 Ekim 2021’de İşçi-Emekçi Mitingi’nde YDG olarak imzacı olup, pankart ve dövizlerimizle mitinge yerimizi aldık. Bu da bizim için iyi bir süreç oldu. Halkın yoğun olduğu metrobüs duraklarında ve merkezlerde dağıttığımız bildirilere karşı geri dönüşler olumluydu açıkçası. Yoğun bir kampanya sürecini geride bıraktık diyebilirim.

Ama tabii bizim de sürece karşı bir direniş refleksi vermemiz lazım ve bunun doğalında kendi içimizde de yenilikler, dönüşümler yapmalıyız. Evet bu kampanyayı bitirdik ama biz yine geleceğimizi zenginelere yedirmeyeceğiz şiarıyla devam edeceğiz.

İddiamızı koruyoruz daha da yoğun bir şekilde. Bu kampanya süreci bize hareketlilik kazandırdı aynı zamanda. Birçok yerden tanışmışlıklar, bağlar kurduk. Çünkü kampanyamız halkla aramızda bir bağ kurdu. Bu bağlardan devam edip bu hareketliliği örgütsel güce dönüştürmeyi hedefliyoruz.

- YDG bir kampanya süreci önüne koydu. Şifanur “halkla aramızda bir bağ kuruldu” dedi. Bunu nasıl geliştirmeyi düşünüyorsunuz?

Duran Turgay: Şu anda yaptığımız sadece kendi hakkımızda değil, gençler olarak sadece kendi geleceğimizi değil emekçi, ezilen halkın da geleceğini kazanmak için çabalıyoruz. Bu süreçte elimizden gelen her şeyi yapıyoruz açıkçası.

Sürece dair yazılarımızı yazıyoruz, bildiri dağıtımı gerçekleştiriyoruz, eylemler gerçekleştiriyoruz, zamlara ve enflasyona karşı protestoları örgütliyoruz. Bunu devam ettirmek için de bir çağrı olarak gençlerin katılmalarını istiyorum, birlikte mücadele edersek kazanırız.

Son olarak şunu söylemek istiyorum; gelin birlik olalım mutlaka kazanacağız!

Nubar Ozanyan Taburu Ermeni Halkının Güvencesidir!

1915 Ermeni soykırımı ile yerlerinden-yurtlarından edilen, Tehcir Kararı ile Suriye çöllerine gönderilen Ermeni-Süryani ve Asuri ... Hristiyan halklar Suriye'nin değişik illerinde ölüme mahkum edildiler. Suriye'de de devam eden soykırımın ikinci safhasında 250 binden fazla Ermeni katledildi. Ölümden kurtulan üçüncü kuşak Ermenilerin küçük bir kısmı bugün varlıklarını devam ettirirken, bunun yanında azımsanmayacak bir çoğunluk oluşturan Araplaşmış veya Müslümanlaşmış bir Ermeni kitlenin olduğu da bir gerçektir.

Esad rejimi altında feodal-gerici rejimin Araplaştırma ve baskı politikalarına rağmen Rojava Ermeniler, Rojava Devrimi ile bu sessizliği parçalayarak kendi öz geçmişlerine dönerek gerçeklikle en nihayet yüzleşmişlerdir. Fakat buna rağmen Ermeniler ve Hristiyan halklar, İttihatçı-Kemalist faşist yönetimden kurtulduklarını zannettikleri 106 yıldan sonra tekrar soykırım ile karşı karşıya kalmışlardır. Bugün 2010 sayımlarına göre Suriye ve Irak'ta yaşayan 3 milyondan fazla olan Hristiyan halktan hiçbir eser kalmamıştır.

Bugün son sayımlara göre 500 bin civarında kalan Hristiyan halk, Türk devleti ve beslemesi IŞİD gibi cihatçı örgütlerin saldırıları sonucu yeniden belirsiz bir yolculuğa çıkmışlardır. Nereye göç edeceklerini şaşırmışlardır. Bütün her şeylerini, anılarını, tarihlerini, topraklarını, evlerini terk ederek "savaşın olmadığı" ülkelere sığınmış ya da Avrupa'ya gitmek için ölüm pahasına yollara düşmüşlerdir.

Suriye'nin parçalanma ve harabeye çevrilmesi süreci içinde Hristiyan halk da saldırılar gerçekleştirildi. 22 Mart 2014'te Lazkiye'ye bağlı küçük ama stratejik önemi olan ve çoğunlukla Ermenilerin yaşadığı Kesap Kasabası'nın işgal edildi. Kesap, Türk Devleti-SMO (Suriye Milli Ordusu)-El Kaide çeteleri tarafından ele geçirilirken, 900 aile göç etmek zorunda kaldı. Ardından kiliseler yakıldı-yıkıldı, evlere cihatçılar el koyarak boşaltıldı. Halep'te savaş öncesi 18 bin olan Ermeni nüfusu, Lübnan'a ve yahut Ermenistan'a kaçarak kurtuldular. Halepli iki din adamı Yuanna İbrahim ile Pavlus Yazıcı cihatçı çeteler tarafından esir alınan başka iki din insanını kur-

tarmak için yola çıktıktan sonra, Türkiye sınırında arabaları durdurulmuş, esir alındıktan sonra 2013 yılında işkence edilerek hunharca öldürüldüler.

2014 yılında Ermenilerin "yeniden doğuş" noktası sayılan Der Zor'da 4.000 Ermeni'nin yaşadığı, Ermeni halkı için manevi değeri çok büyük olan Srobot Nahadagats (Aziz Şehitler) Kilisesi, IŞİD çeteleri tarafından bombalarla yıkıldı. Gire Spi, 2013 yılında IŞİD çeteleri tarafından işgale uğradı, kilise ile okullar yakıldı-yıkıldı ve yağma edildi. Kiliseler cephanelik olarak kullanıldı. 2015 yılında YPG-YPJ güçleri tarafından özgürleştirildi. Fakat 2019 yılında yeniden Türk devleti ve çeteleri tarafından "Barış Pınarı Harekatı" ile Serakaniye ile birlikte yeniden işgal edildi. Kürt-Arap ve Hristiyan halk bir kez daha kaçarak başka bölgelere sığındı.

Rusya'nın Türkiye'ye izin vermesi sonucu işgal edilen Efrin'de de benzer bir durum yaşandı. Bugün dünyada Kürt halkına karşı işlenen en barbar katliamlar ile savaş suçlarının işlendiği Efrin kent merkezi, Raco ile Mabata ilçeleri Hristiyanların en çok bulunduğu bölgelerin başında gelmekte idi. 250'den fazla Hristiyan ailenin bulunduğu kilise ile manastır vardı. Çetelerin "kafirlerin kafasını kesin" emrinden sonra halk güvenli yer olarak gördükleri Halep'e göç etti. Mart 2018'de işgal edilen Efrin'den 200 binden fazla insan şehirden göç etmek zorunda kaldı. Türkleştirme politikalarının en başında gelen Efrin'de Türk okulları açıldı. Kürtçe yasaklandı. İnsanlara Türk kimliği dağıtıldı. Türk lirası tedavüle konuldu. Çeteler insanları rehin alarak rüşvet talep ediyor. Tecavüz ve gasp savaş suçlarının başında geliyor. Halkın tek geçim kaynağı zeytinlikler toplanıp "Made in Turkey" menşei ile dünya piyasalarına sürülüyor.

Tabur, Ermeni devrimci geleneğinin devamıdır!

İdlib bugün Türk Devleti destekli çetelerin en son toplandıkları sığınak noktasıdır. 2010 sayımlarına göre Hristiyan nüfus 15.000'e yakındır. Çetelerin İdlib'i işgal etmesiyle başlayan göç dalgası ile halk zorunlu olarak Lübnan ve Halep'e sığındı. 2019 yılında göç etmeyen ve Er-

meni kilisesinde gönüllü olarak çalışan, 60 yaşında Ermeni bir kadın olan Suzan Der Kirkor çeteler tarafından öldürüldü. Ermeni bir aydın ve öğretmen olan S.D. Kirkor, her ne pahasına olursa olsun doğup büyüdüğü toprakları terk etmeyince, çeteler tarafından işkence ve tecavüze uğrayıp katledildi.

Hristiyan halkla beraber yaşayan Aleviler, Dürziler, İsmaililer de aynı şekilde R.T.Erdoğan'ın "Kurtuluş Hükümeti" kuruyor açıklamasından sonra yıllardır yaşadıkları toprakları terk etmek zorunda kaldılar.

150'den fazla Ermeni ailenin yaşadığı kilise ve okulları ile bilinen Serakaniye (Resulhayn) hemen Türkiye sınırında bir yerleşim yeridir. Ermeni halkı tekrar bir gün Türkiye'ye geri döneceği umuyla sınırda yeni yaşam alanları inşa etmişlerdir. YPG-YPJ güçleri tarafından 2013 yılında kentin özgürleştirilmesi ile Arap-Kürt-Ermeni halklar barış içerisinde birarada yaşarken, Rusya emperyalistlerinin Türkiye ile girdikleri çıkar ilişkilerine kurban edilerek, Türk ordusu ile IŞİD çetelerinin işgaline müsaade edildi. Kent yağmalandı ve savaş suçları işlendi. Ermeni halkı ile Arap ve Kürt halkı yeniden canlarını kurtarmak için başka şehirlere göç etmek zorunda kaldılar.

İşgali meşrulaştırmak isteyen R.T.Erdoğan rejimi, Qamişlo'da Ermeni Katolik Kilisesi rahibi Hovsep Petoyan ile babası Abraham Petoyan, Der Zor'a Ermeni cemaatini ziyaret giderken katledildiği günlerde, Patrikhaneyi de devreye sokarak Ermenilere "evinize geri dönün" çağrısı yaptırmış olmasına rağmen soykırımcı bir devletin sözüne güvenilemeyeceğini çok iyi bilen Ermeniler, kirli propagandaya alet olmayarak çağrıyı yanıtsız bırakmışlardır. Ermeni halkı, her türlü zorluğu göze almış, Osmanlı oyununa gelmemişlerdir.

Kürt-Arap-Ermeni ve Hristiyan halkların birlikte çok ağır bedeller ödeyerek IŞİD çetelerini yenilgiye uğratmıştır. Böylelikle halklar arasında birlik-dayanışma ve mücadele ortaklığının nelere muktedir olacağını göstermişlerdir. Rojava Devrimi bu anlamıyla sadece bir kadın devrimi değil bölgede yaşayan farklı inançtan halkların devrimi olmuştur. Ortadoğu'nun kalbinde yeşermeye

başlayan bu filizin bu topraklardan sökülüp atılması ve bir daha yeşermemek üzere yok edilmesi emperyalistlerin, Türk devletinin esas amacıdır. Özgürlüklerini arayan halkların bu haklı ve meşru mücadelesi şimdiden coğrafyaya ve dünyaya yayılmış durumundadır. Bütün gaye bu yangının etrafa sıçramadan söndürülmesidir. Emperyalistlerin ve bölge gerici devletlerinin amacı budur.

Enternasyonal devrimci, proletarya partisinin kadrosu ve halk ordusu komutanlarından olan Nubar Ozanyan, bu topraklarda sadece ölümsüzleşmedi. O, bunun yanında, bir misyoner, bir derviş gibi imkansızlıklar içerisinde zoru bashedi. O, bir grup yoldaşıyla birlikte Rojava Devrimi'nin bölgede yaşayan farklı inançtan halkların ortak mücadelesinin ve eşit bir şekilde birarada yaşayabileceğinin canlı örneğini oluşturdu.

Nubar Ozanyan önderliğinde bir avuç devrimci bölgede yaşayan Ermeni halkı ve Müslümanlaştırılmış Ermeniler içinde çalıştı. Örgütlenmelerini teşvik etti. Ve bu çaba geline aşamada maddi bir güce dönüştü. Suriye'de soykırımdan sonra dağınık-örgütsüz olan Ermeni halkı ilk defa soykırımcı bir geleneğe karşı kendilerini, topraklarını savunacak siyasi ve askeri güç örgütlediler.

Bugün Türkiye'de iktidarda bulunan İttihatçı-Kemalist rejimin devamı olan R.T.Erdoğan rejimi sadece kendi halkın için değil bölge halkı içinde bir tehdittir. TC işgalci ve talancı bir şekilde Ortadoğu ve Kafkaslar'a saldırmaktadır. Her türlü gericiliği desteklemekte, teşvik etmektedir. Daha dün "Kobane düştü düşecek" diyerek sevinç çılgınlıkları içerisinde işgal ve katliamları destekleyen R.T.Erdoğan'ın bütün planlarını, bölgede Kürt halkının önderliğinde, Arap halkı başta olmak üzere, çeşitli inanç ve milliyetlerden halkın direnişi bozmuştur. Bölge halkı kendi örgütlerini kurmuş ve TC'yle onun desteklediği cihatçı çetelere karşı amansız bir savaş vermişlerdir. Bu mücadeleye Nubar Ozanyan Ermeni Taburu ve Ermeni Sosyal Meclisi, mütevazı bir katkı sunmuştur. Nubar Ozanyan Taburu-Ermeni Sosyal Meclisi, işgal-katliam ve soykırım saldırılarına karşı, Ermeni halkının devrimci geleneğini bugün yaşatmaktadır.

Katledilişinin 15. Yılında Bir Kez Daha; Hrant Ahparig

Ermeni yazar, gazeteci Hrant Dink'in katledilişinin üzerinden 15 yıl geçti. 15 yıldır Hrant, başta Agos gazetesinin önünde olmak üzere birçok yerde "Ahparig" denilerek "Buradayız" şeklinde verilen mesajla anılmaya devam ediyor.

Hrant Dink, 19 Ocak 2007'de Şişli'de Halâskârgazi Caddesi üzerindeki Agos Gazetesi'nin çıkışında, 14.54'te, arkasından ve çok yakın mesafeden yapılan üç el silah atışıyla katledildi.

Katil zanlısı 19 yaşındaki Ogün Samast, güvenlik kameralarından elde edilen görüntülerin yayınlanmasından sonra, Samsun Otagarı'nda sivil giyimli jandarma ve polis ekipleri tarafından yakalanmıştı. Hrant Dink'in cenazesi için 23 Ocak 2007 Salı günü Şişli'de Agos Gazetesi önünde tören yapılmıştı. 15 yıl önce yüz bini aşkın kişinin katıldığı cenaze töreninde Dink, Balıklı Ermeni Mezarlığı'nda toprağa verilmişti.

Katledilişinin 14. yılında 26 Mart 2021 tarihinde ise ne gerçek sorumluların ne de tetikçilerin yargılanmadığı dava sonuçlandı. Son dönemlerde siyasi iktidarın yaptığı katliamlar için "Ben değil FETÖ yaptım" yöntemi sıklıkla kullandığı bir yöntemi bu davada da kullandı. Davada FETÖ "elebaşı" olarak görülen Gülen ve Zekeri Öz dahil 13 sanığın dosyası ayrıldı. Gazeteci Ercan Gül, 10 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Eski İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah'in davası zaman aşımından düştü. Ramazan Akyürek'e ve Ali Fuat Yılmaz'ın tasarlayarak kasten adam öldürmek suçundan ağırlaştırılmış müebbet hapis verildi.

Hrant Dink'in ailesinin avukatı Hakan Bakırcıoğlu, cinayet davasına ilişkin mahkemenin açıkladığı karara itiraz edeceklerini belirterek "Bugün verilen karar,

Hrant Dink cinayetini tüm yönleriyle açığa çıkartmayan ve sorumlular hakkında hüküm kurmayan bir karardır" dedi. 22 yıl 10 ay hapis cezası alan Samast, 6 Ağustos'ta koşullu salıverilme hakkına kavuştu ancak başka bir cezası nedeniyle tahliye edilmedi.

Hrant Dink soğuk bir kış günü, 19 Ocak'ta, Ermeni olduğu için katledildi. Hrant'ın katli, tarihe 24 Nisan Ermeni Soykırımı'nın devamı olarak yazıldı. Ancak diğer taraftan 15 yıl önce yapılan bu katliam, öncelleri gibi Türk-Sünni olmayanların soykırımı uğratılması, katledilmesinin bir devamı olduğu gibi sonrasında da benzeri katliamların tuğla taşı olarak kullanılacaktır.

Nasıl ki İttihat ve Terakki'nin eli kanlı katilleri Talat-Enver-Cemal üçlüsü tarafından planlanan soykırım, ilk önce İstanbul'da Ermeni toplumunun ileri gelenleri olan milletvekilleri, gazeteciler, yazar, şairler bir gece ansızın evlerinden alınarak, bilinmez yolculuklarda Teşkilat-ı Mah-

sus-a çeteleri tarafından vahşi yöntemler kullanılarak öldürüldülse, 6-7 Eylül'de yüzbinlerce Rum katledildiyse Hrant da aynı saiklerle aynı tek dil-tek bayrak-tek ırk düşüncesiyle katledildi.

İttihat ve Terakki'nin kurucusu olduğu Cumhuriyet Türkiye'si, işte bu tekçi zihniyetin hayat bulması için 300 bin Rum'un yurtlarından edilmesi, azınlıklara dayatılan ve Türk burjuvazisinin sermaye birikimini sağlayan Varlık Vergileri, 6-7 Eylül pogromları ile yok edilmek istenmesi anlamına geliyordu.

Benzer şekilde Kürt halkına yıllardır yapılan katliamlar sürüyor. Ermeni halkı tamamen sindirilmek istenirken, Ermeni Soykırımı ifadesinin dahi suç sayılması ile bugün Konya Meram'da 7 Kürd'ün katledilmesi birbirinin devamıdır. Kürtleri temsil eden kurumların hedef gösterilmesi ile HDP il-ilçe binalarına yönelik saldırıların-hedef göstermelerin sürdürülmesi işte bu katliamcı, tekçi Türk Sünni zihniyetinin devam ettiğinin göstergesidir. En

güncel Kürt katliamlarından TC tarihinin en eski katliamlarına kadar aynı yöntemle katliamların gerçekleştiğini de görmekteyiz. Benzer saiklerle, benzer yöntemlerle...

Maria Suphi ile 15 TKP'linin Karadeniz'de devreye sokulan "fısıltı gazetesi" ile katledilmesi için ortam nasıl hazırlandıysa 6-7 Eylül'de de benzeri şekilde ılık hıziyla yayılan "Atamızın evine bomba koydular" haberi dolaştırılarak şoven-ırkçı duygular kabartıldı ve ortam nasıl hazırlandıysa, Hrant'ın katledilmesi için de 3 yıl boyunca "Türklüğe hakaret etti" söylemleri yazıldı çizildi; davalar açıldı ve Hrant hedef gösterildi ve böylelikle katledilmesi her şey hazır hale getirildi. Konya Meran katliamı, İzmir'de Deniz Poyraz'ın katledilmesi için önce HDP'nin hedef gösterilmesi, mültecilere dönük saldırılar gibi örneklerde de önce katliam için "uygun" koşullar oluşturulmaktadır. Bu durum, TC devletinin klasik yöntemini açık bir şekilde göstermektedir.

TC devleti, varlığını diğer azınlık ve inançların katliamı üzerinden varedelmiştir. Dolayısıyla katil bellidir. Elbette ki mücadelemiz, her alanda devam edecektir. Zira devletin kendi kendini yargılamasını, nihai olarak gerçek sorumlu olarak kendini cezalandırmasını beklemiyoruz. Verdiğimiz mücadele devletin katliamcı yanını teşhir etmek, devrimci mücadelemizin bir parçası olarak demokrasi ve nihayetinde bu katliamcı zihniyetten hesap sormak içindir.

"Hrant için adalet" demeye devam ettiğimiz gibi her yıl AHPARİG (Buradayız) demeye ve hesaplaşma gününün yaklaşması için mücadeleye de devam edeceğiz. Buradayız ve hesap soracağız.